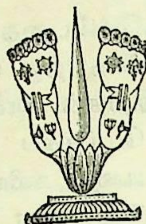
ஸ்ரீ ராமாநுஜன்—212, 213

சென்னை ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசனஸபா மூலமாக மாதந்தோறும் வெளிவரும் பத்திரிகை.

ஆசிரியர் : ஸ்ரீ காஞ்சீ. P. B. அண்ணங்கராசாரியர்.

ஸம்புடம் 18 | 1966 ஆகஸ்டு, ஸெப்டம்பர் மாதத்திற்காக 15-7-66-ல் வெளியிடப்பட்டது. | ஸஞ்சிகை 8, 9

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி—89.

மல்லடிமை செய்யுநாள் மால்தன்னைக்கேட்க*அவன்
சொல்லுமளவும் பற்றுத் தொன்னலத்தால்—*செல்கின்ற
ஆற்றுமை பேசி அலமந்த மாறனருள்*
மாற்றாகப் போகுமென்றன் மால்.

மல் அடிமை செய்யும் நாள்	பரிபூரணமான கைங்கரியம் செய்யப்பெறுங்காலம் எப்போதோ வென்று
மால் தன்னை கேட்க	எம்பெருமானை நோக்கிக் கேட்க
அவன் சொல்லும் அளவும் பற்று	அப்பெருமான் அறுதியிட்டுச் சொல்லுமளவும் ஆறியிருக்க மாட்டாத
தொல் நலத்தால்	இயற்கையான பக்தியினால்
செல்கின்ற ஆற்றுமை பேசி	தமக்கு நிகழ்கின்ற ஆற்றுமையை யெடுத்துக் கூறி
அலமந்த மாறன்	அலமாப்பையடைந்த ஆழ்வாருடைய
அருள் மாற்று ஆக	கருணையே மருந்தாக
என் தன் மால் போகும்	எனது அஞ்ஞானம் தொலையும்.

* * * ஈத்திருவாய்மொழியாகிய *அறுக்கும் வினைப்பதிகத்தில் *அடியேனணுகப் பெறுநாள் எவைகொலோ *ஓர் நாளறியேனே* நாளேலறியேன் *கண்ணாரக்களிக்கின்ற திங்கென்று கொல்கண்டே* என்றிப்படி பலகால் பேசின ஆழ்வார் நித்திய கைங்கரியம்

தாரைபோல் துண்டுவிழாத ஜ்ஞானத்தின் தாரைதான் மோக்ஷோபாயமான ப்ரஹ்மஜ்ஞானமெனப்படும் என்று சிறிது சிரமப்பட்டு ஸ்தாபிக்கலானார். அதாவது இடைவிடாது என்றால் வேறிடத்தில் சிறிதும் செல்லாமல் எப்பொழுதும் செய்யப்படும் பகவானின் த்யானம்தான் சாஸ்திரங்கள் கூறும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானமாகும் என்று விவரித்தருளினார். ஆனால் இதுவும் போதவில்லை. ராமபாணத்தின் சுவையை இரண்டுதடவை உண்ட மாரீசன் பிறகு பயத்தால் எப்பொழுதும் இராமனையே தியானிப்பதாகவும், எங்கெங்கும் அவனையே காண்பதாகவும் பேசியிருக்கிறான். இதனால் அவனை ப்ரஹ்மஜ்ஞானியென்றோ, உபாஸகனென்றோ சொல்லிவிடலாமா? என்று கேட்டால் அதற்கு விடை ஸூத்ரத்தில் கிடைக்காது. ஸ்வாமிமட்டும் சில வேதவாக்குக்களை உதாஹரித்து 'ப்ரேமத்துடன் செய்யும் த்யானம்தான் உபாஸநமெனப்படும்' என்று விளக்கினார். ஆராய்ந்துபார்த்தால் இதுவும் போதாது. பகவான் நமக்கு ஸ்வாமி, நாம் அவனுக்குச் சேஷப்பட்டவர்கள் என்கிற ஜ்ஞானமும் கூடவிருக்கத்தான் வேண்டும். இப்படி எல்லா அம்சங்களுடன் கூடிய ஜ்ஞானத்திற்குத்தான் பக்தியென்று பெயர். ஆக பக்திதான் மோக்ஷஸாதநமென்று முடிந்தது. ஆனால் பக்தி சப்தத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் பலவிடங்களில் ப்ரயோகித்தும் பாஷ்யகாரர் அதை இவ்வளவு விவரிக்கவில்லை; மூலம் இடம் தராதபடியால். கீதாபாஷ்யத்திலோவென்றால் "மந்மநாபவ மத்பக்த: மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" என்கிற சுலோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி இவ்வர்த்தத்தை அத்யத்புதமாக விவரித்தருளுகிறார். எங்ஙனே யென்னில்.

இங்கு [மந்மநா பவ] என்பதுதான் முக்கியமான விதேயம். என்னிடம் (பகவானிடம்) மனதை வை. அதாவது என்னையே இடைவிடாமல் த்யாநம் செய். [மத் பக்த:]—என்பதை மத் பக்த: மந்மநா பவ என்று கூட்டிக்கொள்ளவேணும். என்னிடத்தில் அன்பு செலுத்திக்கொண்டே த்யாநம் செய். அதாவது, மாரீசனைப்போல் அன்பில்லாமல் த்யாநம் செய்யாதே. [மத்யாஜீ மத்பக்த: மந்மநா பவ]—என்னை பரிபூர்ணமாக ஆராதிக்குமளவுக்கு முதிர்ந்த அன்புடையவனாய்க்கொண்டு என்னை த்யாநம் செய். அதாவது என்னை த்யாநம் செய்வதால் உண்டான ப்ரீதியானது மிகவும் வளர்ந்து அதனால் தூண்டப்பட்டு என்னை பரிபூர்ணமாக ஆராதிப்பாயாக. கத்யத்தில் ஸ்வாமி 'அநுபவ ஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதி காரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரதி" என்கிற சப்தத்தை அடிக்கடி ப்ரயோகித்தருளுகிறார். இதன் கருத்தாவது—எம்பெருமானை அநுபவித்ததனால் அளவுகடந்த ப்ரீதியுண்டாகவேணும். அந்த ப்ரீதியானது வளரவளர ஏதாவது கைங்கர்யத்தில் மூட்டும். அதாவது கைங்கர்யம் செய்தாலல்லது தரிக்காத நிலைமையுண்டாகவேணும். இந்த நிலைமையில் சில ஸமயம் உடலும் மனமும் தளர்ந்து போய் உண்மையில் ஒருவிதமான கைங்கர்யமும் செய்யமுடியாமற் போய்விடலாம். ஆனால் எதையாவது செய்யவேணும், செய்யவேணும் என்கிற பாரிப்பு மட்டும் ஓங்கி வளரும். இந்த பாரிப்பே கைங்கர்யமாகும். இக்கருத்தையே இந்த கீதாச்லோக பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி காட்டுகிறார். அல்லது கீதாசார்யனே ஸ்வாமிக்கு இவ்விடத்தில் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டினான். ஆக த்யாநமென்றால், இப்படி கைங்கர்யம் செய்யவேணுமென்கிற பாரிப்பையுண்டாக்கும்படி முதிர்ந்த ப்ரீதியுடன் செய்யப்படவேண்டுமென்றதாயிற்று. இனி (மாம் நமஸ்குரு) என்பதுக்கு இலேசாக என்னை வணங்கு என்று பொருள் கூறி ஸ்வாமி நின்றுவிடவில்லை. பின்னையோவென்னில், கீழே விவரித்த மூன்று

சொற்களையும் இத்துடன் ஏகவாக்யமாகக் கூட்டி, கைங்கர்யத்தின் முதிர்ந்த தசையான ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையே இச்சொல் காட்டும். அதாவது, முன் கூறியபடி ப்ரீதியால் தூண்டப்பட்டு பலவிதமான தொண்டு செய்தும், மனதில் பர்யாப்தி பெறாமல், இன்னமும் என்ன செய்வேன், என்ன செய்வேன்? என்று ஸம்ப்ரமித்து கடைசியாக தன்னையே பகவானுக்கு அர்ப்பித்துவிடவேண்டும். இதை ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தின் முடிவிலும், "ப்ரணம்ய ஆத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத்" என்று ஸ்வாமி தாமே ஸாதித்தருளினர். ஆக இப்படிப்பட்ட அவஸ்தைகளையடைந்த ப்ரீதியுடன் என்னையே எப்பொழுதும் த்யாநம் செய் என்று கண்ணபிரான் அர்ஜுனனுக்கு பக்தியின்படியை விவரித்தானென்று ஸ்வாமி பாஷ்யத்தில் காட்டியருளினராயிற்று. அவ்வளவு அர்த்தமும் பகவத்கீதைக்கு ஏறிட்டுச் சொன்னதன்று; ஸ்வரஸமாகவே கிடைக்கக்கூடியது. ஆனால் ஸ்வாமி பாஷ்யம் ஸேவிக்காமல் ஒருவருக்கு இது தோன்றக்கூடியதல்ல. ஸூத்ரத்தில் இவ்வளவு விசதமான அர்த்தத்திற்கு இடம் தரவல்ல சப்தம் கிடைக்காது.

இதற்குமேல், நமது ஸித்தாந்தத்தில் அடிப்படையாகக்கொண்ட ப்ரபத்தியென்கிற சரணாகதிக்கு வாசகமானதோ, ஸூசகமானதோ ஒரு சிறிய சப்தம்கூட ஸூத்ரத்தில் காணக்கிடைக்காமையால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் அதில் சர்ச்சைபண்ண முடியாமற்போயிற்று. ஆனால் கீதையில் இவ்வர்த்தம் ஸுஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது, ஆரம்பத்தில் அர்ஜுனன் 'சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்' என்று சரணாகதி செய்தான். கீதாசாரியனும் பலவிடங்களிலும் 'மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே', 'தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்ய', 'தமேவ சரணம் கச்ச', 'மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ' என்றான். இதனால் சரணாகதியின் பெருமையை விளக்க ஸ்வாமிக்கும் அவகாசம் ஏற்பட்டது.

ஆசார்யன் பெருமையையும், 'தத் வித்தி .. . உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்நாநம் ஜ்நாநிந: தத்வதர்சிந:' என்று கீதாசார்யன் காட்டியிருக்கிறான். அன்றியும், அவதாரகாலத்தையறிவிக்கும் ச்லோகத்தில் 'ததா ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாமி அஹம்' என்பதற்கு, நான் அவதரிக்கிறேன் என்கிற பொருள் கூறி எனக்கு ஆத்மாவான ஜ்ஞானியையும் அவதரிப்பிக்கின்றேன் என்றும் பொருள் கூறுவதுண்டாகையால் ஆசார்யன் பெருமை விளக்கப்பட்டதாயிற்று.

எம்பெருமான் சேதனர்களைத் திருத்தி யாட்கொள்ளுவதற்கென்றே ஜகத்தையுண்டாக்கி சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்து, அவதாரம்செய்து மற்றும் பற்பல காரியங்களையும் சோம்பாமல் செய்துவருகிறானென்று நமது ஆசாரியர்கள் அடிக்கடி சொல்லிவருகிறார்கள். இதெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் கீதையில் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அதைச் சிறிது விவரிப்போம். 'தஸ்மிந் கர்ப்பம் ததாம்யஹம்', 'அஹம் பீஜப்ரத: பிதா' என்று ஸ்ருஷ்டி பேசப்பட்டது. 'ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதி: ஜ்ஞாநம் அபோஹநம் ச' என்றும் 'ஈச்வர: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுந திஷ்டதி' என்றும் எம்பெருமான் ஒவ்வொருவருடைய இதயத்திலும் வீற்றிருந்து அவர்களுக்கு யதோசிதமாக ஜ்ஞாநம், அஜ்ஞாநம், மறைவு முதலியவற்றைத் தானே யுண்டுபண்ணுவதாகச் சொன்னான். இதனால் சிலருக்குண்டாக்கும் பகவத்-ஜ்ஞானமும் அவன் தந்த பரிசு என்பது ஸித்தம். 'ததாமி புத்தியோகம்' என்பதால் அந்த ஜ்ஞானத்தின் பரிபாகமான பக்தியையும் அவனே தருகிறான் என்றது. இதற்கு விரோதியான

அஜ்ஞாநத்தை அவனே போக்கி யருள்வனென்பது, 'அஹமஜ்ஞாநஜம் தம:, நாசயாமி' என்று சொல்லப்பட்டது. இதற்குவேண்டிய போஷணமும் தானே செய்வதாகச் சொன்னவிடம்—'யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம்' என்பது. இவ்வளவுதூரம் சென்ற பிறகும் ஸம்ஸார விமோசநம் செய்விக்கவேண்டியவன் அவனே யென்றது 'தேஷமஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்ய ஸம்ஸாரஸாகராத்' என்று பேசப்பட்டது. கடைசியாக, 'அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச:' என்று தலைக்கட்டிற்றாயிற்று. ஆக இவ்வளவு விசேஷ அர்த்தங்களையும் கீதாசார்யன் காட்டியருளினதைக்கொண்டே நமது ஆசார்யர்கள் ஸாரார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷித்தருளினர்கள்—என்றறியவேண்டும் ஆகையால் எம்பெருமானருக்கு பலபடிகளாலும் கைகொடுத்ததும் அவர் திருவுள்ளத்திற்கும் பாங்காக பாஷ்யமிட்டருள அவகாசம் தந்ததுமான மஹாக்ரந்தமே பகவத்கீதையென்பது.

பகவத் கீதையின் அவதாரமே எம்பெருமானின் இந்த விசேஷ உபகாரத்துக்கு ஸூசகமென்பதை பாஷ்யகாரர் காட்டியருளுகிறார். கீதையின் முதல் அத்யாயத்திற்கு அர்ஜுந விஷாத யோகமென்று பெயர். யுத்தம் செய்யும் தருணத்தில் அர்ஜுநன் மனத்தில் ஏதோ ஒரு பந்து ஸ்நேஹமும், தயையும், வதபீதியும் ஏற்பட்டதாகவும் அதனால் அவன் மிகவும் வியாகுலப்பட்டு யுத்தம் செய்ய மனமில்லாதவனாய் கண்ணனைப் பார்த்து, "என் மதி கலங்கிவிட்டது: என்ன செய்வதென்றறியாமல் தவிக்கின்றேன். இப்பொழுது நீதான் எனக்கு வழி காட்டவேணும்" என்று வேண்ட, அவனை யுத்தத்தில் தூண்ட கீதோபதேசம் செய்தருளினனென்று இங்கு கூறப்பட்டுளது. ஆனால் இங்கு வலிதான சங்கையொன்று தோன்றக்கூடும். அதாவது "அர்ஜுநனை யுத்தத்தில் தூண்ட இவ்வளவு விஸ்தாரமான தத்வ சாஸ்திரம் உபதேசிக்கவேண்டிய அவசியமென்ன? அவனுக்கு ஸமயோசிதமான சில ராஜ நீதிகளைச் சொல்லியிருந்தால் போதாதா" என்று தோன்றும். இதற்கு நம் ஸ்வாமிதான் கீதாபாஷ்யத்தின் அவதாரிகையில் உண்மையாயும் தகுந்ததாயுமுள்ள ஸமாதானம் வெளியிட்டருளினர். எங்ஙனேயென்னில், "எம்பெருமான் லோகோத்தாரத்திற்காக அவதாரம் செய்து வருகிறானல்லவா? அதில் பெரியதொரு அத்யாத்ம சாஸ்திரத்தை உபதேசிக்க வேணுமென்கிற அவா அவனுக்குண்டாயிற்று. ஆனால் யாரும் அவனிடத்தில் உபதேசம் கேட்க வரவில்லை. கேட்காதவர்க்கு, (அதாவது) விருப்பமில்லாதவர்க்குச் செய்யும் உபதேசம் வீணாய்ப் போகும். ஆகையால் கண்ணன் தானே இச்சமயத்தில் அர்ஜுநன் மனத்தில் இப்படி யொரு கலக்கத்தை யுண்டாக்கி அவன் தன்னைக் கேட்கும்படி செய்து அவனுக்கு உபதேசிப்பவன்போல, உலகிலுள்ள ஜிஜ்ஞாஸுக்களுக்காக பரந்த கீதா சாஸ்திரத்தை யுபதேசித்தான். ஆக அர்ஜுநனைத் தூண்டுவதென்பது வ்யாஜமாத்திரம்; உலகிற்கு நல்லறிவூட்டவேண்டுவதே எம்பெருமானின் முக்கியமான கருத்து—என்பதே ஸ்வாமி காட்டியருளும் நற்பொருள். அதிலும் சிஷ்யனைக் கடுமையாகப் பரீக்ஷித்து, பிறகு உபதேசிக்கும் சிலர்போலல்லாமல் கேட்ட மாத்திரத்தில் உபதேசித்த கீதாசார்யன் க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யனே ஆவான்.

ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட உபாஸனத்தின் ஸ்வரூபத்தை நினைக்கும்பொழுதே நமது உடல் நடுங்குகிறது. இதை நாம் செய்ய முடியுமா என்கிற அச்சமே நம்மை வாட்டுகிறது. ஆனால் அது தன்னையே கீதாசார்யன் பேசும்பொழுது அது மிகவும்

இனிப்பாகத் தோன்றுகிறது. ஸூத்ரகாரர் உபதேசித்த உபாஸனத்தைத்தான் கீதையில் மந்மநா பவ என்கிற ச்லோகமும் உபதேசித்தது. ஆனால் இதில் ப்ரீதியை முன்னிட்டு பேசியபடியால் அன்பனை எம்பெருமானை த்யானிப்பதும், தொண்டு செய்வதும் இனிதாயிருக்குமென்றே நினைக்கும்படியிருக்கும். ஐந்தாவது அத்யாயத்தின் கடைசி ச்லோகமும், அதன் பாஷ்யமும் இவ்வர்த்தத்தை மிகவும் தெளிவுபடுத்துகின்றன— போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோக மஹேச்வரம். ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் சாந்திம்ருச்சதி. இவ்வத்யாயத்தில் கர்மயோகத்தின் ப்ரசம்ஸை நடந்து வந்தது. அதைக்கேட்ட அர்ஜுநன் மனத்தில், "இது ஸரி. ஆனால் எல்லா உறுப்புகளையும் அடக்கி ஒடுக்கி இந்த கர்மயோகம் செய்வது மிகவும் கஷ்டமாயிருக்குமே!" என்கிற அச்சமுண்டாயிற்று. அதைத் தீர்க்கவே இந்த ச்லோகம் அவதரித்தது. இதன் கருத்தாவது— அர்ஜுநா! நீ என்னையே எல்லா தபஸ்ஸு முதலிய கர்மாக்களால் ஆராதிக்கப்படுபவனாகவும் (அதாவது கர்மமென்பது என்னுடைய பூஜையென்றும்), நான் எல்லோருக்கும் ப்ரபுவென்றும் (அதாவது உனக்கு வகுத்த சேஷியென்றும்) இதற்குமேல் ஸர்வபூத ஸுஹ்ருதமென்றும் (உனது நண்பனென்றும்) பாவித்தாயானால்; கர்மயோகம் செய்வதில் உனக்குப் பேரின்பமே உண்டாகும்; அதுவே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகத் தோன்றும். இங்கு பாஷ்யகாரர் சுவைமிக்கதொரு வாக்யம் எழுதுகிறார்— ஸுஹ்ருத ஆராத்நாய ஹி ஸர்வே ப்ரயதந்தே—என்று. நண்பனை ஆராதிக்கவேணுமென்று உலகில் ஒவ்வொருவரும் முயல்வர்களன்றோ? அதில் யாருக்காவது சிரமமோ, வெறுப்போ உண்டாவதுண்டோ? அதைப்போல நமக்கு வகுத்த சேஷியும், நண்பனும் நம்மீது அளவுகடந்த அன்பு செலுத்துபவனுமான எம்பெருமானை ஆராதிப்பதில் அருமையென்ன? இவ்வாராதனைதான் கர்மயோகம்.

நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் மோக்ஷமாவது வைகுந்தம் சென்று எம்பெருமான் திறத்தில் நாம் செய்யும் நித்ய கைங்கர்யமேயென்று கூறப்பட்டது. இதை மற்றவர்கள், கைங்கர்யம் துக்கரூபமென்று சொல்லி தூஷிக்கிறார்கள். இதற்கும் ஸமாதானத்தை ஸ்வாமி இந்த வாக்யத்தால் காட்டியருளினாராயிற்று.

ஸ்வர்க்கம் முதலியதொரு சிறிய பலத்தை விரும்பி ஒரு யாகம் செய்வதானால் அது குறைவொன்றில்லாமல் ஒழுங்காக முடிவுபெறவேண்டும். அப்படியில்லாமல் அதில் ஏதாவதொரு குற்றம் குறைவு ஏற்பட்டால், அதனால் வேண்டிய பலன் கிடைக்காது என்பது ஒருபுறமிருக்க, பெரிய அபாயமும் விளையும், ப்ரஹ்மராக்ஷஸ ஜன்மம் கிடைக்கும். ஆனால் மோக்ஷஸாதநமான பக்தியை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பித்து அதில் விக்நம் ஏற்பட்டாலும் அதனால் ஒரு ஆபத்தும் நேர்ந்துவிடாது, செய்த அளவு வீணும் ஆகாது. அடுத்த ஒரு ஜன்மத்திலோ, அல்லது பல ஜன்மங்களிலோ அதைத் தொடர்ந்து அநுஷ்டித்து நாம் ஸித்தி பெறலாம் என்னும் கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தான் ஆறாவது அத்யாயத்தின் முடிவில். இதுவுமொரு பெரிய லாபமல்லவா? இந்த விஷயம் ஸூத்ரத்தில் பேசப்படவில்லை.

இனி அவதாராத்யாயத்தில் கீதாசார்யன் ஸாதித்ததும், அதற்கு ஸ்வாமி பாஷ்யமிட்டருளியதும் வெகு அற்புதம். இவ்வத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் கண்ணன், ஜகத் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் விவஸ்வானுக்குத் தானே கர்மயோகத்தை உபதேசித்ததாகவும், அது சிறிது காலம் கழிந்த பிறகு லோபித்துவிட்டதாகவும் அருளிச்செய்ய, அர்ஜுநன் திடீரென்று இங்ஙனம் ஒரு கேள்வி கேட்டதாக நாலாவது அத்யாயத்தில் உளது. அதாவது, "கண்ணா! விவஸ்வானின் காலம் எது? உன் காலம் எது? என்றைக்கோ இருந்த விவஸ்வானுக்கு நீ உபதேசம் செய்தாயென்று நான் நம்புவதெப்படி?" என்று. இதற்கு ஸமாதானம் சொல்லும் வகையில் கீதாசார்யன் அவதாரத்தின் பல ரஹஸ்யங்களை

யுணர்த்தியிருக்கிறான். இங்கு பாஷ்யகாரர் ஒரு ஆக்ஷேபத்தை கிளப்பி அதற்கு தாமே ஸமாதாநமும் காட்டியிருப்பதன் அழகை என்னவென்போம்!

ஆக்ஷேபம் இருக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில்—அர்ஜுநன் கண்ணனை ஒரு ஸாதாரண மனிதனாக எண்ணவில்லை; ஸர்வேச்வரனாகவே எண்ணியிருந்தான். கீழ் ஸபா பர்வத்தில் தர்ம புத்ரர் ராஜஸூய யாகம் செய்தபோது, கோஷ்டியில் முதல் தாம்பூலம் யாருக்குரியது? என்கிற சர்ச்சையுண்டாக, பீஷ்மர் கண்ணனின் பெருமைகளையெல்லாம் ப்ரக்கப் பேசி அவனைத்தான் முதலில் அர்ச்சிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, அப்படியே அர்ச்சனையும் செய்யப்பட்டது. அடுத்த பத்தாவது அத்யாயத்தில் அர்ஜுநன் தானே அஸிதர், தேவலர், வ்யாஸர் முதலிய பற்பல மஹர்ஷிகளின் வாயிலாக கண்ணன், நாரதர் பெருமையைக் கேட்டிருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாகவே கூறுகிறான். இப்படி அறிந்திருந்தும், 'விவஸ்வானுக்கு எங்ஙனம் உபதேசித்திருப்பாய்? என்று அவன் கேட்கலாமா?' பகவான் செய்ய முடியாத கார்யமொன்றுளதோ? ஆக அர்ஜுநன் கேட்டதே ஸரியில்லையே—

இதற்கு ஸ்வாமி ஸாதிக்கும் ஸமாதாநம் வருமாறு—அர்ஜுநன் ப்ரச்நத்திற்கு ஆழ்ந்த கருத்தொன்றுண்டு. அதை அவன் வார்த்தையாலல்ல; பகவான் விடுத்த மறு மாற்றத்திலிருந்து அறியவேண்டும். அர்ஜுனன் கேட்டதற்கு விடையளிக்கும் பகவான், அவதாரங்கள் பல, ஸத்யம், இன்ன ப்ரகாரமாக, இன்ன காரணத்தால், இன்ன காலத்தில், இன்ன பலங்களையுத்தேசித்து செய்யப்படுகின்றன என்றெல்லாம் நான்கு ச்லோகங்களால் மிக விரிவாக ப்ரத்யுத்தரம் தந்தருளியிருப்பதை கவனித்தால் அர்ஜுநன் மனத்தில் அவதார விஷயமான பல சங்கைகள் இருந்ததாகவும், அவைகளையெல்லாம் ஸூசிப்பிக்க விரும்பி ஏதோ ஒரு கேள்வி கேட்டு வைத்தானென்றும், ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமான் அவன் கருத்தையறிந்து தினவடங்க ஸமாதானம் சொன்னானென்றும் கொள்ளவேணும். அர்ஜுநன் சங்கித்தது எப்படியென்றால், "கண்ணன் விவஸ்வானுக்குதான் உபதேசித்ததாகக் கூறுகிறானே, அப்பொழுது ஓர் அவதாரம் எடுத்திருக்க வேண்டும். அவனே தற்சமயம் கண்ணனாக அவதரித்திருக்கிறான். இதனால் இவன் அடிக்கடி இவ்வுலகில் அவதரிக்கின்றானென்று தோன்றுகிறது. முன்செய்த வினைகளின் பயனாக நாம் மனுஷ்யன் முதலிய பல சரீரங்களை அடிக்கடி எடுத்துப் பலவிதமான துன்பங்களுக்கும் ஆளாகிறோம். கண்ணனோ ஸர்வேச்வரன். அவனை ஒரு கர்மாவும் கட்டுப் படுத்தாது. அன்னான் அவதரிப்பதற்கு காரணமென்ன? அவன் பரிக்ரஹிக்கும் சரீரங்கள் எப்படிப்பட்டவை? அவதரித்து அவன் செய்யும் கார்யங்கள் யாவை? அவதாரத்திற்கு உரிய காலம் யாது? என்றெல்லாம் தெரிந்துகொள்ள விரும்பித்தான் அர்ஜுநன் கேட்க அவன் கருத்தையறிந்து கீதாசார்யன் ஸமாதானம் சொன்னானென்பது நமது பாஷ்யகாரர் காட்டும் அழகிய மர்மம்.

இப்படி பலபடிகளாலும் உயர்ந்த கீதாபாஷ்ய திவ்யக்ரந்தத்தை ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் நித்ய பாராயணம், காலக்ஷேபம் முதலிய முறைகளில் வைத்துக் கொண்டு பாராட்டவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். ... ...

— அடுத்த விஷயம் —

தேசிக சிஷ்ய ஸம்வாதம்

அபரதேசிகனென்னும் பூர்வாபரதேசிகனென்றும் அபிநவதேசிகனென்றும் விருது வஹிக்கும் வித்வான்கள் இந்த ஸம்வாதத்தையாராய்ந்து இதன் ஸாமஞ்ஜஸ்ய அஸாமஞ்ஜஸ்யங்களை நம்முடைய வாழ்நாளில் உலகுக்கு நிரூபித்துக் காட்டுவார்களாயின் "இவர்களுக்குள்ள ஞானந்தான் ஒன்றுன தேசிகனுக்கும் இருந்தது போலும்" என்று பறைசாற்றுமவர்கள் வாயடங்கி ஒடுங்கி நிற்பர்கள்.

தேசிக-சிஷ்ய ஸம்வாதம்.

— இரண்டாவது ஆஹ்னிகம் —

இங்கே ஸேவைஸாதித்தருள்பவர் ஐம்பதாண்டுகட்கு முன்பு திருநாடலங்கரித்த ஸ்ரீமத் பரமஹம்ஸேத்யாதி ஸ்ரீ காஞ்சீ. வாதிகேஸரி அழகியமணவாள ராமாநுஜ ஜீயர்ஸ்வாமி. இந்த மஹாஸ்வாமியின் திருவருளால் ஸம்ப்ரதாயார்த்த தத்வங்களை யுணர்ந்தவரே இங்கு சிஷ்யபதவியில் நிற்கிறார். தேசிகன் அர்ச்சாவதார ஸமாதியைக் கடந்து பரமக்ருபையுடன் சோதிவாய்திறந்து விஷயங்களை அற்புதராக ஸாதிக்கிறார்.

637. (தேசிக) முத்தூ! நீ வெகுதாழிகையாக இவ்விடம்வந்து காத்திருக்கிறாய்போலும்; நான் ந்யாஸவிம்சதியில் * ஸத்புத்திஸ் ஸாதுஸேவீ * என்கிற சுலோகத்தில் சிஷ்யலக்ஷணம் சொல்லியிருக்கிறேன்; அந்த லக்ஷணபூர்த்தியை உன்னிடத்தில் காண்கிறேன். முக்கியமாக *தத்வபோதாபிலாஷீ * ப்ரச்நகால ப்ரதீக்ஷ: * என்கிற லக்ஷணம் உன்னிடத்தில் குடிகொண்டிருப்பதற்கு மகிழ்கிறேன். நேற்று நான் சொல்லிமுடித்தபோது "அடுத்தஸம்பாஷணைகளில் அநவதிக ரத்னங்கள் பெறுவாய்" என்று சொல்லியிருக்கிறேனென்பது உனக்கு நினைவிருக்குமே. ரத்னங்கள் பெறுவது உன்னுடைய பாக்யாதீனம். நீ கேட்கிற கேள்விகளிலிருந்துதான் உனக்கு ரத்னங்கள் கிடைக்க வழி ஏற்படும்.

638. (சிஷ்ய) தந்யோஸ்மி. நேற்று அடியேன் ஸ்வாமிஸன்னிதியில் பெற்ற ரத்னங்களைப் பலநண்பர்கள் பக்கலிலே விஜ்ஞாபிக்க நேர்ந்தது. ப்ராமாணிகர்களாயுள்ளவர்கள் உகந்துகேட்டு அலப்யலாபம் பெற்றதாகக் கூறி அஹோபாக்யமஹோபாக்யமென்றார்கள். *ஜ்ஞானலவ துர்விதக்தம் ப்ரஹ்மாபி நரம் ந ரஞ்ஜயதி * என்னும்படி யிருப்பவர்கள் சிலர் 'இதெல்லாம் உன்னுடைய

கல்பனை யத்தனை' என்று சொல்லி விஷயசர்ச்சையில் வாய்திறக்க மாட்டாமல் "கேசித் த்வங்கார ஹுங்காரை: க்ருதக்ருத்யா பவந்தி ஹி" என்கிற கணக்கிலே க்ருதக்ருத்யராயினர். அன்னவர்கள் தொலையட்டும். அடியேனுடைய வினுக்களுக்கு விடையாக ஸ்வாமிஸாதித்தருளும் விஷயங்கள் ஏடுபட்டு நீடுலகில் நீடூழி நிலவுமானல் ஈதொப்பதொரு மஹோபகாரமுண்டோ?

639. (தேசிக) ஸ்ரீராமாயணமோ ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணமோ ஸ்ரீகீதையோ எல்லாம் ஸம்வாத ரூபமாகவே அவதரித்து தத்வார்த்தங்களை எளிதாக உலகுக்குத் தெளிவித்திருக்கின்றன. அவ்வண்ணமாகவே இந்த நம்முடைய ஸம்வாதமும் உண்மையுணராதபலர்க்கும் உண்மைகளை யுணர்த்திக் கண்விழிக்கப் பண்ணுமென்பதில் ஐயமில்லை; வீண்போது போக்காதே விவக்ஷிதப்ரச்நங்களைச் செய்து விடைபெறுவாயாக.

640. (சிஷ்ய) இதோ வினவத்தொடங்குகிறேன். நேற்றைய ஸம்பாஷணவஸானத்தில் "இன்று நவரத்னங்கள்நிறைந்த நவநிதிகள் பெற்றேன்" என்று அடியேன் விஜ்ஞாபித்தபோது "நீ பெற்றவை பலவிஷயங்களல்ல; ஒரே விஷயந்தான்; அதாவது என்னுடைய உக்திகளில் ரஸகனமாகக் காணுமவையெல்லாம் பெரியவாச்சான்பிள்ளை யருளிச்செயல் மூலமானவையே என்பதொன்றே" என்று ஸ்வாமிஸாதித்தது; அதை ஸ்தூணுநிகநநந்யாயேந நாட்டுவதற்காகவே இன்று சில வினுக்களை விஜ்ஞாபிக்கிறேன். நேற்று ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்திலன்றோ பெரும்பாலும் சர்ச்சைநடந்தது. அந்த ஸ்தோத்ரபாஷ்யத்திலேயே (53.) * மம நாத! யதஸ்தி யோஸ்ம்யஹம்* என்கிற சுலோகத்தின் பாஷ்யத்திலே சிலவிசாரங்களைக் கிளப்பி முடிவில் "மஹதாமபி கேஷாஞ்சித் அதிவாதா: ப்ருதக்விதா:, தத்ததர்த்தப்ரசம்ஸாதிதத்பரத்வாத் அபாதிதா:" என்று ஒருகாரிகையிட்டிருப்பது திருவுள்ளத்தில் நினைவிருக்கிறதோ?

641. (தேசி) மாணீ! நீ யிப்போது ஸ்தோத்ரபாஷ்யமென்றவுடனே இதைத்தான் ப்ரஸ்தாவிக்கப்போகிருயென்று நான் எண்ணினதுண்டு; இதைப் பற்றி உனக்குத் தினவடங்கச் சொல்லியே தீருவேன். நீ எடுத்த காரிகையில் உத்தரார்த்தத்தின் பொருளை யறிந்திருக்கிருயன்றோ. "அதிவாதமாகையினலே அவற்றைத் தள்ளவேண்டியது" என்று நான் இழித்தோ பழித்தோ முடித்திருக்கவில்லை. "அபாதிதா:=குற்றமற்றவை" என்றே முடித்திருக்கிறேன்; அதற்குக் காரணமும் அங்கேயே கூறியிருக்கிறேன் "தத்ததர்த்தப்ரசம்ஸாதிதத்பரத்வாத்" என்று ஹேதுவைச் சொல்லி, அதஏவ அபாதிதா: என்று முடித்திருக்கிறேன். ஆளவந்தார் சங்கராசார்யரை உள்ளத்திற்கொண்டு 'பஹுவிதாமபி ஸம்பவதி ப்ரம:' என்றருளிச்செய்தாப்போலே நான் சொல்லிற்றிலேனல்லவா?

642. (சிஷ்ய) ஆனாலும் அதிவாதம் என்பதற்கு அதிக்ரம்யவாதமென்றுதானே அர்த்தம். சாஸ்த்ரமதிக்ரம்ய, யுக்திமதிக்ரம்ய, உபபத்திமதிக்ரம்ய செய்யும் வாதத்தையன்றோ அதிவாதமென்பது. தேவரீர் பரமாசார்யராகக் கொண்டவர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை யுத்தேசித்தேயன்றோ "மஹதாமபி கேஷாஞ்சித் அதி

வாதா: ப்ருதக்விதா:" என்று காரிகையிட்டது. இது யுக்தந்தானு என்று மந்தமதியான அடியேனுக்கு ஜிஜ்ஞாஸை; மனச்சாட்சியை மீருமல் ஸாதிக்கவேணும்.

643. (தேசி) நீ கேட்பது மிக யுக்தமே; சிலசில ஸமயங்களில் எனக்கு மதிவிப்ரமமுண்டாகி பூர்வாசார்யஸூக்திகளுக்கு முரணுகவும் ஸ்வோக்திகளுக்குங் கூட முரணுகவும் எழுதிவைக்க நேர்ந்துவிடுகிறது. விளக்கமாகத் தெரிவிக்கிறேன், சிறிது அவதானத்துடன்கேள். ஸ்தோத்ரரத்னத்தில் * வபுராதிஷுயோபி கோபிவா * என்கிற சுலோகத்தினுல் ஆத்மஸமர்ப்பணம் செய்தருளின ஆளவந்தார் உடனே அடுத்த சுலோகமான * மம நாத யதஸ்தி * என்பதில் *கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி தே * என்ருர். திருவாய்மொழியில் (2-3-4) * எனதாவியுள்கலந்த * என்றபாசுரத்தின் ப்ரதிச்சந்தமாக இந்த இரண்டு ச்லோகங்களும் அவதரித்தவை யென்பதை நெடுநாளைக்குப்பிறகுதான் தெரிந்துகொண்டேன். மேலே காட்டிய திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தின் முன்னிரண்டடிகளின் பொருளை ஒரு ச்லோகத்தாலும் பின்னிரண்டடிகளின் பொருளை மற்ருெரு சுலோகத்தினுலும் [ஸ்வல்ப ப்ரகார பேதத்தாலே] அநுஸந்தித்துள்ளார் ஆளவந்தார். இங்கே முந்தின ச்லோகத்திற்குப் பிந்தின ச்லோகம் விவரண ரூபம் என்றும் சொல்லலாம்; முந்தின ச்லோகத்திற் பண்ணின ஆத்மஸமர்ப்பணத்திற்குப் பிந்தின ச்லோகத்தினுல் அநுதாபம் காட்டுகிருர் என்றும் சொல்லலாம். இவை பரஸ்பர விருத்த யோஜனைகளாகமாட்டா. எதனுல் ஆகமாட்டாவென்பதை நான் சொல்லுவதற்கு முன்னே நீயே சொல்லு, பார்ப்போம்.

644 (சிஷ்ய) இதைப்பற்றி அடியேன் ஆரஅமர ஆராய்ந்திருப்பதனுல் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். விவரணபரமாகக் கொண்டாலும் அநுதாபபரமாகக் கொண்டாலும் சாஸ்த்ரார்த்த சிக்ஷையில் விப்லவமில்லை. ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணவேண்டா வென்று ஒரு ஆசார்யரும் எழுதிவைக்கவில்லை. ப்ரத்யுத, "ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணுவிடில் ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கமாம்; ஸமர்ப்பிக்கில் அவனதான வஸ்துவை அவனுக்குக் கொடுத்ததாம்; ஆனுல் செய்யவடுப்பதென்னென்னில், ஸமர்ப்பிக்கவும் வேணும், அநுசயிக்கவும் வேணும்" என்றே தேவரீர் ஸச்சரித்ரரக்ஷையில் ஆசார்யா: என்று கொண்ட ஆசாரியர்கள் அருளிச்செய்து வைத்திருக்கிருர்கள். திருக்குருகைப் பிரான் பிள்ளானும் *எனதாவியுள்கலந்த பாசுரத்தின் ஆருயிரப்படியில்—" இப்படி எம்பெருமானேடு கலந்த கலவியாலுண்டான நிரவதிக ப்ரீதியாலே அறிவழிந்து 'இவ்வாத்மா தம்முடையதன்று' என்று நிரூபிக்கமாட்டாதராய் அவன் தம்மோடுகலந்த இப்பெருநல்லுதவிக்குக் கைம்மாருகத் தம்முடைய ஆத்மாவை அவனுக்கு மீளாவடிமையாகக் கொடுத்து, பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து 'தருகிற நான் ஆர்? தரபபுகுகிற இவ்வாத்மா ஆர்? பண்டேயுனக்கு சேஷமாயிருக்கிற இவ்வாத்மாவை நீகொண்டருளினுயத்தனையிறே' என்கிருர்" என்றருளிச் செய்துள்ளார். பிள்ளானருளிச் செயலான விதில் முன்னம் 'அறிவழிந்து' என்றும் 'நிரூபிக்கமாட்டாதாராய்' என்றும். மேலே "பின்னையும் 'தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து" என்றுமருளிச் செய்திருப்பதான்து ஆளவந்தாருடைய ஸ்ரீ ஸூக்தியில் "ப்ரபுத்ததீ:" என்றிருப்

பதைக் கொண்டே யென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. தேவரீர் ஆருயிரப்படியை ஸேவிக்கவேயில்லை யென்பது ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. ஆளவந்தார் ஒரு கால் அப்ரபுத்தராயிருந்து மற்றொருகால் ப்ரபுத்தராக ஆய்விட்டாரோ? என்று தேவரீர் க்ஷேபித்திருப்பதற்கு விஷயமில்லையே.

645. (தேசி.) மாணீ! நீ நன்றாகவே க்ரஹித்திருக்கிறாய். ப்ரபுத்ததீ: என்பது ஆளவந்தார்தாமே தம் திருவாக்காலே பணித்துத் தம் திருக்கையாலே யெழுதிவைத்ததாயிருக்கச் செய்தேயும், அதை நான் குறிக்கொள்ளாமல் "அஸ்ய யாமுநாசார்யஸ்ய ப்ராகேவ ப்ரதிபுத்தத்வாத்" என்றும், "ந கலு *அத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித இத்யுக்தே: அநந்தரம் அஸ்ய தத்வப்ரதிபோத:" என்றும் திசைமருள் கொண்டவன்போல் எழுதிவைத்திட்டேனந்தோ, பிள்ளானுருயிரப்படியில் "அறிவழிந்து" என்றும், "நிரூபிக்கமாட்டாதாராய்" என்றும், "பின்னையும் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி விவேகித்து" என்றும் ஸாதித்திருப்பதை முன்னம் ஸேவித்திருந்தேனாகில் அப்படியெழுதியிருக்கவே மாட்டேன். அந்தப்பாசுரத்திற்கும் இந்த ச்லோகங்களுக்கும் தொடர்பு இருப்பதாகவே நான் உணராதிருந்தொழிந்தேனே. உள்ளதை உள்ளபடி ஒப்புக்கொண்டுதானேயாகவேண்டும்.

646. (சிஷ்ய.) *சீறியருளாதே யென்று பிரார்த்தித்து ஒன்று விஜ்ஞாபிக்கிறேன்; * வதந்தீ ஜாரவ்ருத்தாந்தம் பத்யௌ தூர்த்தா ஸகீதியா, பதிம் புத்த்வா ஸகி! தத: ப்ரபுத்தாஸ்மீத்யபூரயந்* என்றாற்போன்ற விப்ரலம்பகவாக்யமன்று ஆளவந்தாருடையது. முன்பு அப்ரபுத்தராயிருந்து பின்னை ப்ரபுத்தரானார் என்பதும் பொருளன்று. சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுமடைவிலே இத்தகைய வாக்விந்யாஸங்கள் ரஸபுஷ்டியில் சேருமவை. ஒன்றுபார்க்க; நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் [மாசறுசோதிபதிகத்தில்] மடலெடுக்கவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே கொண்டு அதை வெளிக்காட்டாமலே "ஊரவர்கவ்வை தோழீ! என் செய்யுமே" என்றார்; அறிவுடையார் இப்படி துணிந்து சொல்லலாமோ? என்று தோழிகேட்க; "அறிவிழந்து எனை நாளையம்" என்றார் இதன்பொருள் என்ன? என்னுடைய அறிவுகெட்டுப்போய் எத்தனைகாலமாயிற்று தெரியுமா? என்றன்றோ சொல்லுகிறார். எம்பெருமானிடத்தில் ப்ராவண்ய முண்டாவதற்கு முன்பு எனக்கு நல்ல அறிவிருந்தது வாஸ்தவம்; பகவத் ப்ராவண்யம் வளரவளர அறிவன்றோ குடிபோயிற்று – என்று ரங்காஸ்தாநே ஸ்திதா: ரஸிகா ஆசார்யா: வியாக்கியானம் பண்ணியருளுகிறார்களென்பது *வித்வத்ஸேவாவிமலமநஸ்கரான தேவரீர் அறியாத தொன்றோ ?

647. (தேசிக.) *ப்ரபுத்ததீ:* என்றதற்கு 'ஸத்ய: ப்ரபுத்ததீ:' என்று பொருள் கொள்வதுதான் ரஸவத்தரம். பிள்ளான் இதை ஸுஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியருளினதை யறிந்தபிறகு சிறிதேனும் கலங்க ப்ரஸக்தியுண்டோ? 'அஹம் மயா ஸமர்ப்பித:' என்றது அப்ரபுத்ததசையில் வார்த்தைபோல் கொள்ளத்தக்கது; *அதவா கிம் நு ஸமர்ப்பயாமி தே* என்றது ப்ரபுத்ததசையில் வார்த்தை போல் கொள்ளத்தக்கது—என்று சிக்ஷிப்பது இங்கு விவக்ஷிதமே யொழிய, ஐயோ!

ஆத்மஸமர்ப்பணம் பண்ணிவிட்டோமேயென்று அதற்கு ப்ராயச்சித்தம் செய்து கொள்ளத் தேடுவதாக அர்த்தமன்று; அப்படி எந்த ஆசாரியரும் எழுதி வைக்கவுமில்லை. அஸ்தாநே கலங்கி ஏதேதோ எழுதி வைத்திட்டேனப்பா!

648. (சிஷ்ய.) *அஹமத்யைவ மயா ஸமர்ப்பித:* என்றதற்கு அநுசயம் காட்டுகிருர் அடுத்தச்லோகத்தினுல் என்கிற அவதாரிகை தேவரீருக்கு அபிமதமா? அநபிமதமா? என்று தெரிந்து கொள்ளவிரும்புகிறேன். இவ்விடத்து ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தை ஸேவிக்கும்போது அநுசயமென்கிற பக்ஷம் அநபிமதமென்றும் அதஏவ அந்தபக்ஷம் ப்ரதிக்ஷிப்தமென்றும் காணகிறது. இது நிலைத்து நின்ற திருவுள்ளந்தானு? சிறிது ஆலோசித்து ஸாதிக்கவேணும்.

649. (தேசிக) நீதிமன்றங்களில் பெட்டியிலேற்றி மருளவைத்துக் கேள்வி கேட்பதுபோல் கேட்கிருயே. நீ ஒவ்வொன்றையும் ஆழ்ந்து பார்த்திருப்பதோடு அபாரமான ஸ்ம்ருதிசக்தியுமுடையையென்று தெரிவதனுல் உன்னிடத்தில் உள்ளதை ஒளித்திடாமல் தெரிவித்துத்தானே யாகவேண்டும். ஸ்தோத்ரபாஷ்யமெழுதும்போது அநுசயபக்ஷம் அநபிமதமாகவேயிருந்தது. ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் (12) ஸாங்கப்ரபதநாதிகாரத்தில் அதற்கு முரணுகத்தான் எழுதிவைத்திருக்கிறேன்; அதாவது "*மம நாத! யதஸ்தியென்கிற சுலோகத்தில் இஸ்ஸமர்ப்பணத்தைப்பற்ற அநுசயம் பண்ணிற்றும்" என்று எழுதிவைத்திருக்கின்றேன். அதற்கு நான் அவ்விடத்தில் இன்னது அபிப்ராயமென்று ஏதோ காட்டினேனுகிலும் முன்ச்லோகத்திற்பண்ணின ஆத்மஸமர்ப்பணத்திற்கு பின்சுலோகத்தில் அநுசயம் [அதாவது பச்சாத்தாபம்] உள்ளது தான் என்பதை நான் அபலபிக்க முடியாதபடியும், 'அது அப்படியன்று, இப்படி' என்று மெழுகுவதற்கு இடமில்லாதபடியும் ஆயிற்று.

650. (சிஷ்ய) ஸ்வாமிந்! ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் (30) ஆசார்யக்ருத்யாதிகாரத்தின் முடிவில்—"வேதாந்தோதயந ஸம்ப்ரதாயமான மடைப்பள்ளி வார்த்தையை ஆசார்யன் பக்கலிலே கிடாம்பியப்புள்ளார்தாம் கேட்டருளினபடியே அடியேனைக் கிளிப் பிள்ளையைப் பழக்குவிக்குமாபோலே பழக்குவிக்க அவர் திருவுள்ளத்திலிரக்கமடியாகப் பெருமாள் தெளியப்ர்காசிப்பித்து மறவாமல் காத்துப் பிழையறப் பேசுவித்த பாசுரங்களிவை" என்று ஸாதித்திருப்பதற்கு முரணுக இங்ஙனே பூர்வாசார்ய ஸூக்தி விருத்தமாகவும் ஸ்வோக்தி விருத்தமாகவும் வாக்யராசிகள் எப்படி யவதரித்தன? முன்னோர் மொழிந்த முறையைத் தழுவாதே ஸ்வச்சந்தமாகப் பேசிவைத்ததோடு நில்லாமல் 'இவை ஆசாரியர் பக்கலில் துவண்டு கேட்ட அர்த்தங்கள்' என்றும் எழுதிவைத்ததற்குப் பெரியார் ஏசிப் பேசும்படி நின்றது எங்ஙனே? நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேனென்பதற்கு ப்ரதமலக்ஷ்யமான அடியேன் இங்ஙனம் விண்ணப்பம் செய்வதற்குச் சீறியருளாமல் பாவியேனைத் தெளிவித்தருளவேணும். திருத்திப் பணிகொள்ளவேணும்.

651. (தேசி.) அப்பா! நீ என்னுடைய க்ரந்தங்களை யெல்லாம் ஆழ்ந்து ஆராய்ந்திருப்பது மட்டுமன்றிக்கே கண்ட பாடமாகவும் தரித்திருக்கிருயென்

பதை நான் நன்குணர்ந்து கொண்டவனுதலால் ஏதோ சிலவற்றைச் சொல்லி உன்னை ஸமாஹிதனுக்க முடியாதென்று உள்ளபடி யுணர்ந்திருக்கிறேன். உனக்குப் பரம த்ருப்தி விளையும்படி சொல்லியே தீருவேன். நான் சொல்லுமவற்றை நீ ஏடுபடுத்திவைத்து நீடூழி லோகோபகாரம் செய்து வைப்பாயென்றும் நம்பு கிறேன். இனி எந்த விஷயத்திலும் வக்தவ்யசேஷமோ ஜ்ஞாதவ்யசேஷமோ கிடையவே கிடையாது என்னும்படியாக, நீ கேளாத விஷயங்களையுங் கூடக் கிளப்பி [உத்திதாசங்காபரிஹாரம், உத்தாப்யா சங்காபரிஹாரம் என்று சாஸ்த்ர ஜ்ஞகோஷ்டிகளில் ப்ரஸித்தமான வகையில்] ஸமாதானங்கள் தெரிவிப்பேன்.

652. (சிஷ்.) இவ்வளவு திருவுள்ள முகந்தருளினது பாவியேனுடைய பரமபாக்யம். ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் ''மஹதாமபி கேஷாஞ்சித் அதிவாதா: ப்ருதக்விதா:'' என்று ஸ்வாமி ஸாதித் திருப்பதைப் பற்றித் தானே அடியேன் இன்று முந்துற முன்னம் ப்ரஸ்தாவித்தேன்; அதைப்பற்றி ஸ்வாமி முன்னம் தெளிவு பெறுத்த வேண்டுகிறேன். ஒன்றிரண்டு அதிவாத மன்றிக்கே பல அதி வாதங்கள் தேவரீருகந்த ஆசாரியர்களின் திருவாக்கில் தோன்றியிருப்பதாக வன்றோ அந்தகாரிகையினுல் அர்த்த மாகிறது. அதிவாதமென்றதை ஸ்தாபிப் பதோ, *அநுதாபாத் உபரமாத்* என்று அபராத பரிஹாராதிகாரத்திலே ஸ்வாமியே ஸாதித்தருளியிருக்கிறபடி அநுதபித்து உண்மையை யுணர்த்தி யருள்வதோ இரண்டத்தொன்று செய்தருவேணும்

653. (தேசி.) முத்தூ! 'அதிவாத மென்றதை ஸ்தாபிப்பதோ' என்கிற விகல்பம் ப்ரஸ்தாவமாத்ரத்திலும் எனக்கு அஸஹ்ய மென்பதை நீ யறியாயோ? அவஹிதனுய்க் கேள். *செய்ய தமிழ் மாலைகள் நாம் தெளியவோதித் தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே* என்று நான் சொல்லி வைத்தது சொல் லளவிலே நின்று விட்டதே யொழிய ஸம்ப்ரதாயார்த்த நிர்வாஹங்களில் அது பயன் படவில்லை யென்பதை ஸ்வாமி பாஷ்யகாரருடைய திவ்யஸூக்திகளை ஆழ்ந்து பரிசீலனம் பண்ணின பிறகே உணரப் பெற்றேன். "பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ரவாக்யங்களொருங்க விடுவர்'' என்கிற ஆசார்ய ஸ்ரீஸூக்தியை நெடுநாள் வரையில் அவலீலையாகக் கொண்டிருந்தேன். கீதாபாஷ்யம், ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஆகிற இரண்டு திவ்யக்ரந்தங்களையும் ஆழ ஆழ ஆழ இழிந்து பரிசீலனை செய்த பிறகுதான் நான் அர்த்ததத்துவங்களை அற்புதமாகவும் அநவத்யமாகவும் அறியப் பெற்றேன். எவ்வளவோ கஹனமான சாஸ்த்ரார்த்தங்களை யெடுத் துரைத்தாலும் அநாயாஸமாக க்ரஹிக்கவும் தரிக்கவும் ப்ரவசனம் செய்யவும் வல்லையான நீ ச்ரோதாவாகவும் ச்ரோதாவாகவும் அமைந்தது என்னுடைய அத்ருஷ்டம். அதிவாத மென்ற விஷயத்தில் இதோ சொல்லுகிறேன் கேள். ஸம்ப்ரதாயத்தில் மிகமுக்கியமாகத் தெளியவேண்டிய விஷயம் ஒன்றே. ஏக விஜ்ஞாநேந ஸர்வ விஜ்ஞாநப்ரதிஜ்ஞை போன்றது இந்த ப்ரதிஜ்ஞை—என்று கொள்ளக்கடவாய். ஸ்வகத ஸ்வீகாரம், பரகத ஸ்வீகாரம் என்று இரண்டு சொல்லப்படுகிறது. 'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே—மாமேகம்

சரணம் வ்ரஜ' இத்யாதி ப்ரமாண சரீரங்களில் ஸ்வகத ஸ்வீகாரம் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லப் படா நிற்க, பரகதஸ்வீகார மென்று ஒன்றுண்டோ? என்றும், இது பொருளற்ற பேச்சு என்றும் நெடு நாள் கலங்கியிருந்தேனென்பதை அபலபிக்க கில்லேன். கீதையில் எட்டாமத்யாயத்தில் (14)*அநந்யசேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச:, தஸ்யாஹம் ஸுலப:* என்ற விடத்தில் சேதநன் தலை யிலே பெருஞ்சுமையை ஏறிட்டிருக்கச் செய்தேயுங்கூட அருளிச் செயல் கடலில் ஆழ மூழ்கினவரான நம் பாஷ்யகாரர் அவ்விடத்தில் அற்புதமாக அருளிச் செய்திருக்கிற திவ்யஸூக்திகளை ஸேவித்த பின்பே *ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ:* என்ற அர்ஜுனன் படியிலே அமைந்தேன். இது ஸத்யம்.

654. (சிஷ்) அந்த ஸ்ரீஸூக்திகளையும் அவ்விடத்தில் ஸ்வாமியினுடைய தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸூக்திகளையும் சில மஹான்கள் எடுத்து உபந்யஸிக்கக் கேட்டிருக்கிறேன். ஆனாலும் ஸ்வாமி திருவாக்காலே கேட்கப் பெறுவது விசேஷமல்லவா? ஸ்வாமியே ஸ்வயம் ப்ரஸங்கித் தருளினபடியாலே பரம குதூஹலத்துடன் கேட்கிறேன். ஸாதித்தருளவேணும்.

655. (தேசி.) இப்போது நான் ப்ரஸ்தாவித்த இடம் ஸாமான்யமான தன்று. ஸம்ப்ரதாயத்தில் தோன்றும் பலவகைக் கலக்கங்களும் தீர்ந்தொழியு மிடம் இது. ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரதாநப்ரதிதந்த்ரமான சரீர சரீரி பாவத்தின் பெருமையைப் பற்றி நான் தெரிவிக்கையில் *யத்யேதம் யதிஸார்வபௌமகதிதம் வித்யாத் அவித்யாதம: ப்ரத்யூஷம் ப்ரதிதந்த்ரம் அந்திமயுகே கச்சித் விபச்சித்தம:, தத்ரைகத்ர ஜடித்யுபைதி விலயம் தத்தந்மதஸ்தாபநா ஹேவாகப்ரதமாந ஹைதுககதாகல்லோலகோலாஹல:* என்று திடமாகத் தெரிவித்திருக்கிறேனன்றோ? சரீராத்ம பாவமாகிற இந்த ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரத்தை நன்குணர்ந்த ஒரு வித்வான் இருக்குமிடத்தில் எந்த மதஸ்தர்களும் நிற்கமாட்டாமல் பாறிப் பறந்து போவர் என்று துணிந்து கூறியிருக்கின்றேனல்லவா? அதே ரீதியில் மேலே ப்ரஸ்தாவித்த கீதா பாஷ்யதிவ்ய ஸூக்தியை நன்குணர்ந்த வொரு வித்வான் நிற்குமிடத்தில் துஷ்டஸம்ப்ரதாய துர்வாதங்களெல்லாம் நெடுந்தூரத்தில் அகன்றொழியு மென்னத் தட்டில்லை; அந்த ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் கேள்—.

எட்டாவது அத்யாயத்தில் பதினான்காவது ச்லோகம். "அநந்யசேதாஸ் ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யச:, தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த! நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந:" என்பது. *ஜ்ஞாநீது ஆத்மைவ மே மதம்* என்று பகவான் தான் தனக்கு உயிர்நிலையாகக் கொண்டாடும் ஞானியானவன் தன்னை உபாஸிக்க வேண்டியபடியையும் பேறுபெறும் பரிசையும் இனி யருளிச் செய்கிறான் கண்ண பிரான் என்று அவதாரிகையிட்டு சுலோகத்தை வெகு அழகாக வியாக்யானித் தருளியிருப்பது ஸ்ரீராமாநுஜபாஷ்யமொன்றில்தானுள்ளது. இந்த சுலோகத் தின் கருத்து என்னவென்றால், அர்ஜுநா! எவன் இடைவிடாமல் எப்போதும் வேறொன்றிலும் நெஞ்சைச் செலுத்தாதவனாய் என்னையே ஸ்மரிக்கிறானோ, என்னோடு நித்யஸம் ச்லேஷத்தை விரும்பி யிருக்கின்ற அந்த பக்தனுக்கு நான்

ஸௌலபன் என்பதாகும். இதில் (தஸ்யாஹம் ஸுலப:) அவனுக்கு நான் எளியன் என்கிற பகுதிக்கு ஸ்வாமி பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கும் பரிசு அற்புதமானது, பாஷ்யபங்க்திகளை என் வாக்காலே கேளாய்—

"தஸ்ய நித்யயுக்தஸ்ய-நித்யயோகம் காங்க்ஷமாணஸ்ய யோகிந:. அஹம் ஸுலப:-அஹமேவ ப்ராப்ய:,ந மத்பாவ ஐச்வர்யாதிக:-ஸுப்ராபச் ச. தத்வியோகம் அஸஹமாந: அஹமேவ தம் வ்ருணே; மத்ப்ராப்த்யநுகுண-உபாஸநவிபாகம் தத் விரோதி நிரஸநம் அத்யர்த்த மத்ப்ரியத்வாதிகஞ்ச அஹமேவ ததாமி இத்யர்த்த:. *யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:* இதிஹி ச்ரூயதே. வக்ஷ்யதே ச *தேஷாம் ஸதத யுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம். ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாம் உபயாந்தி தே. தேஷா மேவாநுகம்பார்த்தம் அஹமஜ்ஞாநஜம் தம:. நாசயாம் யாத்மபாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா*இதி."

இவ்வளவும் கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகள். இவற்றின் பொருளாவது—என்னோடு எப்போதும் கூடியிருக்கவேணுமென்கிற விருப்பமுடையவனுக்கு அடையத் தகுந்தவன் நானேயாகிறேன். மிக எளிதாக அடையத் தகுந்தவனுமாகிறேன் நான்; (அதாவது) அவனுடைய பிரிவைப் பொறுக்கமாட்டாதவனாய் (அவனைப் பிரிந்து தரித்திருக்கமாட்டாதவனாய்) நானே அவனை வரிக்கிறேன். என்னையடைவதற்கான உபாஸனத்தின் பரிபக்குவ நிலைமையையும் அதற்குற்ற இடையூறுகள் நீங்குதலையும் என்னிடத்தில் அதிகமான ப்ரீதி முதலியவைகளையும் நானே கொடுக்கிறேன். *நாயமாத்மா ச்ருதியில் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமாயிருப்பதோடு இந்த கீதையிலேயே மேலே பத்தாவது அத்யாயத்தில் 10, 11 ச்லோகங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது—என்பதாம். ஸத்ஸம்பிரதாய ஸாரார்த்தம் இங்கே பொதிந்திருக்குமழகைத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறாயா?

656. (சிஷ்ய) ஸ்வாமிந்! அடியேன் வாக்கால் உபபாதிக்கிறேன், திருச்செவிசாத்தியருள்க. ஸ்ரீவசநபூஷணத்தில் 142 "அவன் இவனைப்பெற நினைக்கும்போது ப்ரபத்தியும் உபாயமன்று" என்று தொடங்கி அருளிச் செய்தவிடத்தில் வியாக்யானத்தில் மணவாளமாமுனிகள் 'உடமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்ளுமாபோலே ஸ்வாமியான அவன் தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்கக் கடவ பரதந்திரனான இச்சேதநனானவன் தான் ப(ஃ)லியாய் தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனான அவனைப்பெற நினைக்குமளவில் அவன் நினைவு கூடாதாகில்.இப்படி விலக்ஷணமாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் தல்லாபஸாதனமாகா தென்றபடி. ஸ்வாமியாய் ஸ்வதந்த்ரனான அவன் ஸ்வம்மாய் பரதந்த்ரனாயிருக்கிற இவனை ஸ்வேச்சையாலேபெற நினைக்குமளவில் பாதகமும் பிரதிபந்தகமாகமாட்டாதென்கை. இவையிரண்டாலும் ஸ்வகதஸ்வீகாராநுபாயத்வமும் பரகதஸ்வீகாரோபாயத்வமும் காட்டப்பட்டது." என்றருளிச் செய்திருக்கும் ஸ்ரீஸூக்திகள் மேலே காட்டிய கீதாபாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளையே அடியாகக் கொண்டவையென்று நன்கு புலப்படுகின்றன. (மணவாள மாமுனிகள்) தாம் முன்பு ஒரு வேஷத்தாலே கீதா பாஷ்யத்தில் வடமொழியாலே அருளிச் செய்ததை பின்பு மற்றொரு வேஷத்தாலே

ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்யானத்தில் தென்மொழியாலே அருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடத் தட்டில்லே. இதற்கு மேல் ஸ்வாமி ஸாதிக்கவேணும்.

657. (தேசி.) மேலே உதாஹரித்த கீதா பாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் ஒவ்வொரு வாக்கியமும் ஸாரமானது; (*தத்வியோகம் அஸஹமாந: அஹமேவ தம் வ்ருணே*) ஞானியான சேதநனைப் பிரிந்திருப்பதை எம்பெருமான் தான் பொறுத்திருக்க மாட்டாதவனாய்த் தானே அந்த சேதனனை வரிப்பதாகக் கூறுகின்றவிதுதான் பரகத ஸ்வீகாரமென்பது. (*மத்ப்ராப்த்யநுகுணோபாஸந விபாகம் அஹமேவ ததாமீத்யர்த்த:) என்கிற இந்த வாக்கியமானது ஸ்வகதஸ்வீகாரப் பற்றுசை நன்றாகக் கழிக்கிறது. இத்தலையில் விளைவதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய க்ருஷிபலமாக விளைகின்றதேயன்றி இவன் தலையாலே விளைவித்துக் கொள்ளுமது ஒன்றுமில்லையென்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம் தெளிவிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் *நாயமாத்மா ச்ருதியையும் எடுத்துக்காட்டியருளின ஸ்வாமி பரகதஸ்வீகாரத்திற்கு அதுவே பிரமாணமென்று நிரூபிக்கிற முகத்தாலே பிறருடைய குத்ஸிதவாதங்களையும் அகற்றினாராயிற்று. இவ்விடத்தில் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் நானெழுதியிருப்பது. "உக்தஸ்ய அதிவாத மாத்ரத்வசங்காவ்யுதாஸாய ச்ருதிமூலதாமாஹ *யமேவேதி. என்று

658. (சிஷ்ய) இவ்விஷயத்தில் ஸாரமானது இவ்வளவே; *த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே* என்றும் *புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக் கீழமர்ந்து புகுந்தேனே* என்றும் சொல்லிக் கொண்டு (அதாவது, நாம் பற்றுகிறோமாகக் காட்டிக் கொண்டு) திருவடிகளிலே விழுந்தாலும், 'இது நாம் பற்றின பற்றன்று; எம்பெருமான் தானே பற்றுவித்தானத்தனை; அவனுடைய க்ருஷி பலித்ததத்தனை' என்று உள்ளூற அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். இதையிட்டே பரகத ஸ்வீகார மென்கிறது. என்றிவ்வளவு தானே.

659. (தேசிக) *நாயமாத்மாச்ருதியின் பொருளில் தெளிவில்லாமேயிருப்பார் பலருளர். அன்னவர்கட்கு நற்றெளிவைப் பிறப்பிக்கவே இந்த கெட்டம் அமைந்தது. இங்கே ஸ்வாமி ஸாதித்தது தீபம் போன்றது. நானெழுதியது ப்ரதீபம் போன்றது தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீப மென்பர்களே, இது இங்கு மிகத்தகும். "உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் தர்கயதி *யமேவேதி" என்று எழுதலாமாயிருக்க, அங்ஙனம் எழுதாமல் "உக்தஸ்ய அதிவாதமாத்ரத்வ சங்காவ்யுதாஸாய ச்ருதிமூலதாமாஹ—யமேவேதி." என்று நானெழுதியிருப்பதை நோக்குமளவில் இந்த பரகதஸ்வீகாரபக்ஷத்தை அதிவாதமென்று அக்காலத்திலேயே பலர் பேசிக்கொண்டிருந்தார்களென்பது தெரியவருகின்றதன்றோ. அது யதார்த்த வாதமேயொழிய அதிவாதமன்று என்று விளக்கியிருக்கிறேன்.

660. (சிஷ்) ஒரு மருமத்தைக்கண்டறிந்து விஜ்ஞாபிக்கிறேன்; ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் *மஹதாமபி கேஷாஞ்சித் அதிவாதா:* என்று காரிகையிட்டருளின தேவரீரே இந்த பரகதஸ்வீகாரவாதம் அதிவாதமென்று முன்னம் கலங்கியிருந்து

பின்னை க்ரமச: க்ரமச: தெளிந்து இங்ஙனே ஸாதித்திருக்கலாமோவென்று நினைக்கிறேன்........சாந்தம் பாபம் சாந்தம் பாபம். நீசனேன் இங்ஙனே நெஞ்சினால் நினைப்பதும் வாயினால் மொழிவதும் மஹாபசாரம். ஸவிநயம் ஒன்று விஜ்ஞாபிக்கிறேன். *தஸ்யாஹம் ஸுலப:* என்கிற கீதா மூல ஸூக்தியானது இவ்வளவு பாஷ்யத்தை ஸஹிக்குமா? "தத்வியோகம் அஸஹமாந: அஹமேவ தம் வ்ருணே" இத்யாதி விவரணத்திற்கு மூலத்தில் என்ன சொல்இருக்கிறது? ஒன்றுமில்லையே. *நாயமாத்மா ச்ருதியை இங்கெடுத்துக் காட்டுவதற்குத் தான் என்ன ப்ரமேய மிருக்கிறது? மூலத்தில் "அநந்யசேதா:" என்றும் * ஸததம்நித்யச: மாம் ஸ்மரதி* என்றும் சேதநன் தலையிலே பெருஞ்சுமைகளைச் சுமத்தியிருக்க, அதனோடும் பொருந்த வில்லையே பாஷ்யஸூக்தி.

661. (தேசி.) அசடே! மருளாதே; ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியிலும் அநுபபத்தி சங்கிக்கிறாய்போலும். அநந்யசேதஸ்கத்வேந ஸததம் நித்யச: ஸ்மரணமும் சேதனனாலே வந்ததன்று; *யமேவைஷ வ்ருணுதே* என்னும்படியான தன்னுடைய வரணத்தாலே வந்தததனை - என்றன்றோ ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் காட்டியருள்வது. பகவத்ப்ரபாவமறியாதார் இதை அதிவாத மென்றே கழித்துவிடக் கூடுமென்றெண்ணியே நான் சந்த்ரிகையில் பரசுப்ரஹாரமாக எழுதி வைத்தது.

662. (சிஷ்) ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய திருவுள்ளங்களை இன்னமும் ஒளிக்காமல் விட்டு ஸாதிக்கவேணும். மஹாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை நிதியாகக் கொண்டு அவற்றில் பக்தி குலையாமல் அவற்றையுபஜீவித்து ஸாதித்த விஷயங்கள் இருக்கட்டும்; அவற்றில் அதிவாதமிருப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருந்த நிலைமையும் ஒன்றுண்டே; எந்தெந்த விஷயங்களில் அதிவாதமாகக் கருதியிருந்தது? அதை ஒவ்வொன்றாக ஸாதிகக வேணும். அதிவாதமென்றதற்கு அநுதாபங் கொண்டு ஹ்ருதயத்தை சிக்ஷித்துக் கொண்ட பிறகு பழைய அபிப்ராயத்தை ஏதுக்குக் கேட்கிறாய்? என்று க்ஷேபித்துத் தள்ளிவிடாமல் ஸாதித்தருளவேணும்.

663. (தேசி.) நெடுநாள் நெஞ்சிலூறியிருந்து தொலைந்த அபிப்ராயங்களை இப்போது கேட்க விரும்புகிறவுனக்குச் சொல்லித்தானாக வேணும். சொல்லுகிறேன் கேள். ஆனால் இது ஒரு நாளில் சொல்லித் தலைக்கட்டக் கூடியதன்று; பல நாள் தான் ஆகட்டுமே; க்ரமேண ஒன்று விடாமல் சொல்லிவருகிறேன். இவை உனக்குத் தெரியாதவையல்ல; பாணம் வெடிக்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறாய். ஆசை தீரட்டும். "பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி:—ப்ரபத்தி:" என்றார்கள். அதாவது, சேதநனிடத்தில் ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யுண்டானால் அது பகவத் ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியாகிறது என்றும், அந்த ஸ்வப்ரவ்ருத்தி தொலைவதுதான் ப்ரபத்தி என்றும் ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம். நெடு நாள் வரையில் இதை அதிவாத மென்றே மறுத்து வந்தேன்.

664. (சிஷ்.) இதில் பிறகு எப்படி தெளிவு விளைந்தது ஸ்வாமிக்கு? "இப்படி சிலர் கலங்குவர்கள், அவர்களைத் தெளிவிக்கிறோம்" என்றும், "அவர்களுடைய

கலக்கத்தை சமிப்பிக்கிறோம்" என்றும் ரஹஸ்ய நூல்களில் எழுதத் தகாத வார்த்தைகளை அஸக்ருத் எழுதி வைத்திருக்கிற தேவரீருடைய கலக்கங்களை சமிப்பித்துத் தெளிவித்த ஆசார்யர்களை ஸாதிக்க வேண்டாம்; தெளிவு விளைந்த ப்ரகாரத்தை ஸாதித்தால் போதும். அடியேன்போல்வார்க்கும் அது தெரிய வேண்டியதுதானே.

665. (தேசி.) இதிஹாஸ புராணங்களில் ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களாகப் பார்க்கப்படுமவர்களின் சரிதைகளை யூன்றி நோக்கித் தெளிந்தேன். முக்கியமாக ப்ரபன்ன வ்யக்திகளிருவரை யெடுத்துக் காட்டுகிறேன். கஜேந்திராழ்வான் ப்ரபத்திபண்ணினுன், த்ரௌபதி ப்ரபத்தி பண்ணினுளென்கிறோம். இவர்கள் பண்ணினது என்னவென்று பார்ப்போம். *கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே* என்னும்படி யானை கரைக்கு இழுக்கவும் முதலை நீருக்கிழுக்கவுமாய் நெடுங் காலம் சென்றது. *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறியுமவனுன எம்பெருமானுக்கு யானை படும் துயரம் தெரியாதா? ஆதிமூலமே! என்று கூவின பிறகு தான் தெரிந்தது என்றுல் இதை ஒரு மூடனுவது நம்புவனு? யானை இடர்படத் தொடங்கின க்ஷணத்திலேயே இது தெரியாதாஅவனுக்கு? *பகவதஸ் த்வராயை நம:* என்றும் *ஸ்ரக்பூஷாம்பரம் அயதாயதம் ததாந: திங்மாமிதி அநுகஜகர்ஜம் ஆஜகந்த* என்றும் ப்ட்டர் ஸாதிக்கும்படியான எம்பெருமானுடைய கலக்கம் கஜேந்திராழ்வான் முதலைவாய்க் கோட்பட்டதத்க்ஷணத்திலேயே தோன்றியிருக்க வேண்டாமா? *நாராயணுவோ! மணிவண்ணு நாகணையாய் வாராய் என்னுரிடரை நீக்காய்* என்று கஜேந்திராழ்வான் கத்தின பிறகு தான் எம்பெருமான் உணர்ந்தான் என்றுல் உலகம் சிரியாதா? அப்போதே அவன் பதறி ஏன் ரக்ஷித்தருள வில்லை யென்று கேட்டால் இதற்கு என்ன விடை கூறலாம் சொல்லு பார்ப்போம்.

666. (சிஷ்ய) சொல்லுவதற்கு அபூர்வமாக என்ன இருக்கிறது? இதிஹாஸ புராண சரித்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் விலக்ஷண சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காகவன்றோ அவதரித்தது. இக்கேள்வியை நாஸ்திகனெருவன் கேட்டால் நாம் தலை குனிந்து வாய் மூடித் திசை தொறும் விழித்து நிற்பது தவிர வேறு என் செய்யவல்லோம். *ஆர்த்த த்ராண பராயணஸ் ஸ பகவாந் நாராயணோ மே கதி:* என்று உருப்போடுகிறீர்களே, ஆர்த்தியுண்டானவன்றே ஆர்த்த த்ராணம் பண்ணுவதற்கென்ன? என்று கேட்டுவிட்டால் அவனுக்கு நிலமல்லாத தொரு சாஸ்த்ரார்த்தத்தையன்றோ நாம் சொல்லிப்பிழைக்கவேணும். என்ன சாஸ்த்ரார்த்தம் சொல்லுவது? ஸ்வப்ரவ்ருத்தியானது பகவத்ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதி; அது உள்ள வரையில் எம்பெருமான் ப்ரவர்த்திக்க மாட்டான்; கஜேந்திரனிடத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி மிகைத் திருந்ததனுல் அப்போது ரக்ஷித்தருள நினைப்பிட வில்லை; அந்த ஸ்வப்ரவ்ருத்தியின் நிவ்ருத்தி தான் ப்ரபத்தி. இதைத் தான் *பரமாபதமாபந்நோ மநஸா அசிந்தயத் ஹரிம்* என்று புராணம் சொல்லிற்று. ஸ்வாமிந்! அடியேன் க்ரஹித்த இதெல்லாம் ஸரிதானு?

667. (தேசிக) அதிதராம் அபிநந்தநீயோஸி. த்ரௌபதீ விஷயத்தையும் கேள். கஜேந்திரனுடைய ஆபத்துக்கு மிக மேற்பட்டது இவளுடைய ஆபத்து.

இவளை மிக்க பெருஞ்சவை நடுவே பரிபவத்துக்கு ஆளாக்குவதும், அவள் கூக் குரலிட்டபின்பு ரக்ஷித்ததாகப் பேர் பெறுவதும் என்னே! அவள் ஏதோ ச்லோகஞ் சொன்னதாகச் சொல்லுகிறார்களே, அந்த ச்லோகங் கேட்டா கண்ணன் அவளு டைய ஆபத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேணும். ஆபத்ப்ராகபாவ ஸமயத்திலேயே காத்திருக்க வேண்டாமா? "*பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி அவளுக்கிருந்தது; அதாவது தன் மானரக்ஷணார்த்தமாகத் தானே சேலையை இறுக்கியிறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்; 'இருகையும் விட்டேனோ த்ரௌபதியைப் போலே' என்னும்படியாக ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி விளைந்ததைத் தானே ப்ரபத்தியென்கிறோம். பட்டர் அஷ்டச்லோகியில் "ஆத்மத்ராணோந்முகச் சேத் நம இதிச பதம்* என்று ஸாதித்திருந்ததிலுமன்றோ நான் விப்ரதிபத்தி கொண் டிருந்தேன். இது காறும் விவரித்த கஜேந்த்ர த்ரௌபதீ விஷயங்களை விமர்சிக்க விமர்சிக்கத் தெளிவு பெற்றேன்.

668. (சிஷ்) ஸ்வாமிந்! அபூர்வ விஷயம் கேட்டருள. இதிஹாஸபுராணங் களெல்லாவற்றினுள்ளும் நமக்கு ஸ்ரீ ராமாயணம் ப்ரபலம். அதில் ஒரு சிறந்த கெட்டம் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ராம ராவண யுத்தம் வலிதாக நடந்துவருகையில் பெருமாள் இராவணனை நோக்கி *கச்சாநுஜாநாமி* என்று சொல்லி விடை கொடுத்த கதை ஸ்வாமிக்குத் தெரியுமே. *ஸ ராமபாணாபிஹதோ ப்ருசார்த்த: சசால* என்னும்படியான நிலைமையிலும் [அதாவது அரக்கன் அம்பு தொடுக்க மாட்டாமல் கலங்கி நின்றவளவிலும்] பெருமாள் அவனைப் புடைத்துக் கொண்டே யிருக்கிறார். 'இது தர்மயுத்தமன்றே, பெருமாள் எப்படி அதர்மயுத்தம் செய் கிறார்' என்று ஆலோசித்த இராவணன் தான் கையில் வில்லைப் பொகடாமல் கையிலேயே (வில்லை) வைத்துக் கொண்டிருந்தது ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி யைக் காட்டாமையாலே இது நமக்கு ரக்ஷகமாகையன்றிக்கே விரோதியுமாகின்ற தென்று தெரிந்துகொண்டு [சாபஞ்ச முமோச வீர:] வில்லையும் விட்டெறிந்தானி ராவணன். உடனே பெருமாள் திருவுள்ளமிரங்கி [கச்சாநுஜாநாமி — இன்று போய் நாளை வா] என்று விட்டனர். கையில் வில்லைத்தாங்கி நிற்கையாலே ஸூசி தமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியானது பகவத் கருணாப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியாயிருந்த படியை இங்கு அற்புதமாகக் காணலாமே. இந்தச் சுவடறியாமல் "உறக்கத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி காண்கையாலே அது ப்ரபத்தியாக வேண்டிவரும்" என்று சுஷ்க தூஷணமெழுத எப்படித்தான் ஸ்வாமிக்குக் கைவந்ததோ?

669. (தேசி.) நிதியான அர்த்தமன்றோ இது. முமுக்ஷுப்படியில் *ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்ற விடத்தில் இந்த சுலோகம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப் பதை நான் ஸேவித்திருந்ததுண்டு. எனக்கு அது புரியவில்லை. எதுவும் காதாரக் கேட்டால்தானே தெரியவரும். ஸத்யமாய் இன்று மஹா பாக்யம் பெற்றேன். இந்த கெட்டத்தில் காக சரணாகதியைப் பற்றியும் ஆழ்ந்து விமர்சிக்க வேண்டிய துண்டு; தத் பரஸ்தாத் பவிஷ்யதி.

(தொடரும்)

ஸ்ரீவசநபூஷண வியாக்யானத்தில் தென்மொழியாலே அருளிச் செய்தாரென்று அறுதியிடத் தட்டில்லை. இதற்கு மேல் ஸ்வாமி ஸாதிக்கவேணும்.

657. (தேசி.) மேலே உதாஹரித்த கீதா பாஷ்ய ஸ்ரீஸூக்தியில் ஒவ்வொரு வாக்கியமும் ஸாரமானது; (*தத்வியோகம் அஸஹமாந: அஹமேவ தம் வ்ருணே*) ஞானியான சேதநனைப் பிரிந்திருப்பதை எம்பெருமான் தான் பொறுத்திருக்க மாட்டாதவனாய்த் தானே அந்த சேதனனை வரிப்பதாகக் கூறுகின்றவிதுதான் பரகத ஸ்வீகாரமென்பது. (*மத்ப்ராப்த்யநுகுணோபாஸந விபாகம் அஹமேவ ததாமீத் யர்த்த:) என்கிற இந்த வாக்கியமானது ஸ்வகதஸ்வீகாரப் பற்றுசை நன்றாகக் கழிக்கிறது. இத்தலையில் விளைவதெல்லாம் எம்பெருமானுடைய க்ருஷிபலமாக விளைகின்றதேயன்றி இவன் தலையாலே விளைவித்துக் கொள்ளுமது ஒன்றுமில்லை யென்கிற ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸாரார்த்தம் தெளிவிக்கப்பட்டது. இந்த இடத்தில் *நாயமாத்மா ச்ருதியையும் எடுத்துக்காட்டியருளின ஸ்வாமி பரகதஸ்வீகாரத்திற்கு அதுவே பிரமாணமென்று நிரூபிக்கிற முகத்தாலே பிறருடைய குத்ஸிதவாதங் களையும் அகற்றினாராயிற்று. இவ்விடத்தில் தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் நானெழுதி யிருப்பது. "உக்தஸ்ய அதிவாத மாத்ரத்வசங்காவ்யுதாஸாய ச்ருதிமூலதாமாஹ * ய மேவேதி. என்று

658. (சிஷ்ய) இவ்விஷயத்தில் ஸாரமானது இவ்வளவே; *த்வத்பாத மூலம் சரணம் ப்ரபத்யே* என்றும் *புகலொன்றில்லாவடியேன் உன்னடிக் கீழ மர்ந்து புகுந்தேனே* என்றும் சொல்லிக் கொண்டு (அதாவது, நாம் பற்றுகிறோ மாகக் காட்டிக் கொண்டு) திருவடிகளிலே விழுந்தாலும், 'இது நாம் பற்றின பற்றன்று; எம்பெருமான் தானே பற்றுவித்தானத்தனை; அவனுடைய க்ருஷி பலித்ததத்தனை' என்று உள்ளூற அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். இதையிட்டே பரகத ஸ்வீகார மென்கிறது. என்றிவ்வளவு தானே.

659. (தேசிக) * நாயமாத்மாச்ருதியின் பொருளில் தெளிவில்லாமேயிருப் பார் பலருளர். அன்னவர்கட்கு நற்றெளிவைப் பிறப்பிக்கவே இந்த கெட்டம் அமைந்தது. இங்கே ஸ்வாமி ஸாதித்தது தீபம் போன்றது. நானெழுதியது ப்ரதீபம் போன்றது தீபாதுத்பந்ந ப்ரதீப மென்பர்களே, இது இங்கு மிகத்தகும். "உக்தார்த்தே ப்ரமாணம் தர்கயதி *யமேவேதி" என்று எழுதலாமாயிருக்க, அங்ங னம் எழுதாமல் "உக்தஸ்ய அதிவாதமாத்ரத்வ சங்காவ்யுதாஸாய ச்ருதிமூலதா மாஹ—யமேவேதி." என்று நானெழுதியிருப்பதை நோக்குமளவில் இந்த பரக தஸ்வீகாரபக்ஷத்தை அதிவாதமென்று அக்காலத்திலேயே பலர் பேசிக்கொண் டிருந்தார்களென்பது தெரியவருகின்றதன்றோ. அது யதார்த்த வாதமேயொழிய அதிவாதமன்று என்று விளக்கியிருக்கிறேன்.

660. (சிஷ்) ஒரு மருமத்தைக்கண்டறிந்து விஜ்ஞாபிக்கிறேன்; ஸ்தோத்ர பாஷ்யத்தில் *மஹதாமபி கேஷாஞ்சித் அதிவாதா:* என்று காரிகையிட்டருளின தேவரீரே இந்த பரகதஸ்வீகாரவாதம் அதிவாதமென்று முன்னம் கலங்கியிருந்து

பின்னை க்ரமச: க்ரமச: தெளிந்து இங்ஙனே ஸாதித்திருக்கலாமோவென்று நினைக்கிறேன்.........சாந்தம் பாபம் சாந்தம் பாபம். நீசனேன் இங்ஙனே நெஞ்சினால் நினைப்பதும் வாயினால் மொழிவதும் மஹாபசாரம். ஸவிநயம் ஒன்று விஜ்ஞாபிக்கிறேன். *தஸ்யாஹம் ஸுலப:* என்கிற கீதா மூல ஸூக்தியானது இவ்வளவு பாஷ்யத்தை ஸஹிக்குமா? "தத்வியோகம் அஸஹமாந: அஹமேவ தம் வ்ருணே" இத்யாதி விவரணத்திற்கு மூலத்தில் என்ன சொல்இருக்கிறது? ஒன்றுமில்லையே. *நாயமாத்மா ச்ருதியை இங்கெடுத்துக் காட்டுவதற்குத் தான் என்ன ப்ரமேய மிருக்கிறது? மூலத்தில் "அநந்யசேதா:" என்றும் * ஸததம்நித்யச: மாம் ஸ்மரதி* என்றும் சேதநன் தலையிலே பெருஞ்சுமைகளைச் சுமத்தியிருக்க, அதனோடும் பொருந்த வில்லையே பாஷ்யஸூக்தி.

661. (தேசி.) அசடே! மருளாதே; ஸ்வாமி ஸ்ரீஸூக்தியிலும் அநுபபத்தி சங்கிக்கிறாய்போலும். அநந்யசேதஸ்கத்வேந ஸததம் நித்யச: ஸ்மரணமும் சேதனனாலே வந்ததன்று; *யமேவைஷ வ்ருணுதே* என்னும்படியான தன்னுடைய வரணத்தாலே வந்தததனை - என்றன்றோ ஸ்வாமி பாஷ்யகாரர் காட்டியருள்வது. பகவத் ப்ரபாவமறியாதார் இதை அதிவாத மென்றே கழித்துவிடக் கூடுமென்றெண்ணியே நான் சந்த்ரிகையில் பரசுப்ரஹாரமாக எழுதி வைத்தது.

662. (சிஷ்) ஸ்வாமிந்! தேவரீருடைய திருவுள்ளங்களை இன்னமும் ஒளிக்காமல் விட்டு ஸாதிக்கவேணும். மஹாசாரியர்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை நிதியாகக் கொண்டு அவற்றில் பக்தி குலையாமல் அவற்றையுபஜீவித்து ஸாதித்த விஷயங்கள் இருக்கட்டும்; அவற்றில் அதிவாதமிருப்பதாகத் திருவுள்ளம் பற்றியிருந்த நிலைமையும் ஒன்றுண்டே; எந்தெந்த விஷயங்களில் அதிவாதமாகக் கருதியிருந்தது? அதை ஒவ்வொன்ருக ஸாதிகக வேணும். அதிவாதமென்றதற்கு அநுதாபங் கொண்டு ஹ்ருதயத்தை சிக்ஷித்துக் கொண்ட பிறகு பழைய அபிப்ராயத்தை ஏதுக்குக் கேட்கிறாய்? என்று க்ஷேபித்துத் தள்ளிவிடாமல் ஸாதித்தருளவேணும்.

663. (தேசி.) நெடுநாள் நெஞ்சிலூறியிருந்து தொலைந்த அபிப்ராயங்களை இப்போது கேட்க விரும்புகிறவுனக்குச் சொல்லித்தானாக வேணும். சொல்லுகிறேன் கேள். ஆனால் இது ஒரு நாளில் சொல்லித் தலைக்கட்டக் கூடியதன்று; பல நாள் தான் ஆகட்டுமே; க்ரமேண ஒன்று விடாமல் சொல்லிவருகிறேன். இவை உனக்குத் தெரியாதவையல்ல; பாணம் வெடிக்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறாய். ஆசை தீரட்டும். "பகவத் ப்ரவ்ருத்திவிரோதி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி:—ப்ரபத்தி:" என்றார்கள். அதாவது, சேதநனிடத்தில் ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமாகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி யுண்டானால் அது பகவத் ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியாகிறது என்றும், அந்த ஸ்வப்ரவ்ருத்தி தொலைவதுதான் ப்ரபத்தி என்றும் ஆசாரியர்களின் திருவுள்ளம். நெடு நாள் வரையில் இதை அதிவாத மென்றே மறுத்து வந்தேன்.

664. (சிஷ்) இதில் பிறகு எப்படி தெளிவு விளைந்தது ஸ்வாமிக்கு? "இப்படி சிலர் கலங்குவர்கள். அவர்களைத் தெளிவிக்கிறோம்" என்றும், "அவர்களுடைய

கலக்கத்தை சமிப்பிக்கிறோம்'' என்றும் ரஹஸ்ய நூல்களில் எழுதத் தகாத வார்த்தைகளை அஸக்ருத் எழுதி வைத்திருக்கிற தேவரீருடைய கலக்கங்களை சமிப்பித்துத் தெளிவித்த ஆசார்யர்களை ஸாதிக்க வேண்டாம்; தெளிவு விளைந்த ப்ரகாரத்தை ஸாதித்தால் போதும். அடியேன்போல்வார்க்கும் அது தெரிய வேண்டியதுதானே.

665. (தேசி.) இதிஹாஸ புராணங்களில் ப்ரபத்தி பண்ணினவர்களாகப் பார்க்கப்படுமவர்களின் சரிதைகளை யூன்றி நோக்கித் தெளிந்தேன். முக்கியமாக ப்ரபன்ன வ்யக்திகளிருவரை யெடுத்துக் காட்டுகிறேன். கஜேந்திராழ்வான் ப்ரபத்திபண்ணினுன், த்ரௌபதி ப்ரபத்தி பண்ணினுளென்கிறோம். இவர்கள் பண்ணினது என்னவென்று பார்ப்போம். *கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே* என்னும்படி யானை கரைக்கு இழுக்கவும் முதலை நீருக்கிழுக்கவுமாய் நெடுங்காலம் சென்றது. *உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லாமுடனிருந்தறியுமவனுன எம்பெருமானுக்கு யானை படும் துயரம் தெரியாதா? ஆதிமூலமே! என்று கூவின பிறகு தான் தெரிந்தது என்ருல் இதை ஒரு மூடனுவது நம்புவனு? யானை இடர்படத் தொடங்கின க்ஷணத்திலேயே இது தெரியாதாஅவனுக்கு? *பகவதஸ் த்வராயை நம:* என்றும் *ஸ்ரக்பூஷாம்பரம் அயதாயதம் ததாந: திங்மாமிதி அநுகஜகர்ஜம் ஆஜகந்த* என்றும் ப்ட்டர் ஸாதிக்கும்படியான எம்பெருமானுடைய கலக்கம் கஜேந்திராழ்வான் முதலைவாய்க் கோட்பட்டதத்க்ஷணத்திலேயே தோன்றியிருக்க வேண்டாமா? *நாராயணுவோ! மணிவண்ணு நாகணையாய் வாராய் என்னுரிடரை நீக்காய்* என்று கஜேந்திராழ்வான் கத்தின பிறகு தான் எம்பெருமான் உணர்ந்தான் என்ருல் உலகம் சிரியாதா? அப்போதே அவன் பதறி ஏன் ரக்ஷித்தருளவில்லை யென்று கேட்டால் இதற்கு என்ன விடை கூறலாம் சொல்லு பார்ப்போம்.

666. (சிஷ்ய) சொல்லுவதற்கு அபூர்வமாக என்ன இருக்கிறது? இதிஹாஸ புராண சரித்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் விலக்ஷண சாஸ்த்ரார்த்தத்தை வெளியிடுகைக்காகவன்ரோ அவதரித்தது. இக்கேள்வியை நாஸ்திகனெருவன் கேட்டால் நாம் தலை குனிந்து வாய் மூடித் திசை தொறும் விழித்து நிற்பது தவிர வேறு என் செய்யவல்லோம். *ஆர்த்த த்ராண பராயணஸ் ஸ பகவாந் நாராயணோ மே கதி:* என்று உருப்போடுகிறீர்களே, ஆர்த்தியுண்டானவன்றே ஆர்த்த த்ராணம் பண்ணுவதற்கென்ன? என்று கேட்டுவிட்டால் அவனுக்கு நிலமல்லாததொரு சாஸ்த்ரார்த்தத்தையன்ரோ நாம் சொல்லிப்பிழைக்கவேணும். என்ன சாஸ்த்ரார்த்தம் சொல்லுவது? ஸ்வப்ரவ்ருத்தியானது பகவத்ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதி; அது உள்ளவரையில் எம்பெருமான் ப்ரவர்த்திக்க மாட்டான்; கஜேந்திரனிடத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி மிகைத் திருந்ததனுல் அப்போது ரக்ஷித்தருள நினைப்பிட வில்லை; அந்த ஸ்வப்ரவ்ருத்தியின் நிவ்ருத்தி தான் ப்ரபத்தி. இதைத் தான் *பரமாபதமாபந்நோ மநஸா அசிந்தயத் ஹரிம்* என்று புராணம் சொல்லிற்று. ஸ்வாமிந்! அடியேன் க்ரஹித்த இதெல்லாம் ஸரிதானு?

667. (தேசிக) அதிதராம் அபிநந்தநீயோஸி. த்ரௌபதீ விஷயத்தையும் கேள். கஜேந்திரனுடைய ஆபத்துக்கு மிக மேற்பட்டது இவளுடைய ஆபத்து.

இவளை மிக்க பெருஞ்சவை நடுவே பரிபவத்துக்கு ஆளாக்குவதும், அவள் கூக் குரலிட்டபின்பு ரக்ஷித்ததாகப் பேர் பெறுவதும் என்னே! அவள் ஏதோ ச்லோகஞ் சொன்னதாகச் சொல்லுகிறர்களே, அந்த ச்லோகங் கேட்டா கண்ணன் அவளு டைய ஆபத்தைத் தெரிந்து கொள்ள வேணும். ஆபத்ப்ராகபாவ ஸமயத்திலேயே காத்திருக்க வேண்டாமா? "*பகவத் ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தி அவளுக்கிருந்தது; அதாவது தன் மானரக்ஷணார்த்தமாகத் தானே சேலையை இறுக்கியிறுக்கிக் கொண்டிருந்தாள்; 'இருகையும் விட்டேனே த்ரௌபதியைப் போலே' என்னும்படியாக ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி விளைந்ததைத் தானே ப்ரபத்தியென்கிறோம். பட்டர் அஷ்டச்லோகியில் "ஆத்மத்ராணோந்முகச் சேத் நம இதிச பதம்* என்று ஸாதித்திருந்ததிலுமன்றோ நான் விப்ரதி பத்தி கொண் டிருந்தேன். இது காறும் விவரித்த கஜேந்த்ர த்ரௌபதீ விஷயங்களை விமர்சிக்க விமர்சிக்கத் தெளிவு பெற்றேன்.

668. (சிஷ்) ஸ்வாமிந்! அபூர்வ விஷயம் கேட்டருள. இதிஹாஸபுராணங் களெல்லாவற்றினுள்ளும் நமக்கு ஸ்ரீ ராமாயணம் ப்ரபலம். அதில் ஒரு சிறந்த கெட்டம் விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ராம ராவண யுத்தம் வலிதாக நடந்துவருகையில் பெருமாள் இராவணனை நோக்கி *கச்சாநுஜாநாமி* என்று சொல்லி விடை கொடுத்த கதை ஸ்வாமிக்குத் தெரியுமே. *ஸ ராமபாணபிஹதோ ப்ருசார்த்த: சசால* என்னும்படியான நிலைமையிலும் [அதாவது அரக்கன் அம்பு தொடுக்க மாட்டாமல் கலங்கி நின்றவளவிலும்] பெருமாள் அவனைப் புடைத்துக் கொண்டே யிருக்கிறார். 'இது தர்மயுத்தமன்றே, பெருமாள் எப்படி அதர்மயுத்தம் செய் கிறார்' என்று ஆலோசித்த இராவணன் தான் கையில் வில்லைப் பொகடாமல் கையிலேயே (வில்லை) வைத்துக் கொண்டிருந்தது ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி யைக் காட்டாமையாலே இது நமக்கு ரக்ஷகமாகையன்றிக்கே விரோதியுமாகின்ற தென்று தெரிந்துகொண்டு [சாபஞ்ச முமோச வீர:] வில்லையும் விட்டெறிந்தானி ராவணன். உடனே பெருமாள் திருவுள்ளமிரங்கி [கச்சாநுஜாநாமி – இன்று போய் நாளை வா] என்று விட்டனர். கையில் வில்லைத்தாங்கி நிற்கையாலே ஸூசி தமான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியானது பகவத் கருணப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியாயிருந்த படியை இங்கு அற்புதமாகக் காணலாமே. இந்தச் சுவடறியாமல் "உறக்கத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி காண்கையாலே அது ப்ரபத்தியாக வேண்டிவரும்" என்று சுஷ்க தூஷணமெழுத எப்படித்தான் ஸ்வாமிக்குக் கைவந்ததோ?

669. (தேசி.) நிதியான அர்த்தமன்றோ இது. முமுக்ஷுப்படியில் *ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்ற விடத்தில் இந்த சுலோகம் எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப் பதை நான் ஸேவித்திருந்ததுண்டு. எனக்கு அது புரியவில்லை. எதுவும் காதாரக் கேட்டால்தானே தெரியவரும். ஸத்யமாய் இன்று மஹா பாக்யம் பெற்றேன். இந்த கெட்டத்தில் காக சரணகதியைப் பற்றியும் ஆழ்ந்து விமர்சிக்க வேண்டிய துண்டு; தத் பரஸ்தாத் பவிஷ்யதி.

(தொடரும்)

ஸ்ரீ உ. வே. P. B. அண்ணங்கராசாரியார் சுவாமிகளின் நூல்களுக்கு ஜாபிதா.

வேதாந்தப்பொருள் விளக்க நூல்கள்

விசிஷ்டாத்வைத தரிசனம்	1	00
விசிஷ்டாத்வைத ஸர்வஸ்வம்	1	00
பகவத்கீதையறுபத்திரண்டு	1	25
ஸ்ரீ பாஷ்யாதிகரணமெழுபத்தாறு	1	00
எம்பெருமானார் தரிசனம்	1	00
எம்பெருமானாரறுபத்திரண்டு	1	00
த்ரமிடோபநிஷத்ப்ரபாவஸர்வஸ்வம்	2	00
ராமாநுஜ ஜயந்தி மலர்	1	00
ஸித்தாந்த ஸௌபாக்யம்	1	50
சாரீரகமீமாம்ஸையறுபத்திரண்டு	1	00

ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த விளக்க நூல்கள்

ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தஸாரநிதி	3	00
ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்தரக்ஷா	1	00
ஸர்வஜ்ஞஸூக்தி ஸர்வஸ்வம்	1	00
ஸாத்யபக்தி ஸாதநபக்தி சோதனம்	1	00
வைசாகோத்ஸவோபந்யாஸமாலை	1	00
திருவல்லிக்கேணியுபந்யாஸமாலை	1	00
ஜகதப்யுதயைகமூலம்	1	00
சரணாகதிஸாம்ராஜ்யம்	1	00
ராமாநுஜதயாபாத்ர சரித்ரம்	1	00
ஷி ஸம்ஸ்கிருதம், ஆங்கிலம்	1	00
பாத்ரபத்யபரமார்த்தம்	1	00
மணவாளமாமுனிவாத்ஸல்யம்	1	00
ஸ்ரீசைலேச மந்த்ரப்ரபாவம்	1	00
அத்புதோபந்யாஸமாலை	1	00
ஐதிஹ்யநிர்வாஹ ரத்னமாலை	1	00
ஸ்ரீராமாயண ஸௌரபம்	1	00
ஸ்ரீராமாயண கௌஸ்துபம்	1	00
வைதிகமனோஹரா விளக்கம்	1	00
ஸ்ரீராமாநுஜ ஜயந்தி மலர்	1	00
நற்போதுபோக்கு	1	00
ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாநிதி	1	00
ஸ்ரீராமாநுஜபூஷணம்	1	00
கம்பரின் பக்கவித்திரட்டு	1	00
நூற்றெட்டுத் திருப்பதியந்தாதியுரை	1	00
ஆழ்வார்களுகந்தராமன்	1	00
ஆழ்வார்கள் புகழ்ந்த கண்ணன்	1	00
ஸ்ரீரங்கஸ்ரீ:, ஸ்ரீரங்கச் செய்திகள்	1	00
கோதை தமிழ்ச்சுவையமுதம்	1	00
சாடுச்லோக சதகவுரை	1	00
தானேயெழுதியதன்சரிதை (ஆங்கிலம்)	1	00
கம்பர்கண்ட கண்டீரவம்	1	00
சங்கத்தமிழ்மாலை முப்பது	1	00
விலக்ஷணஜதுபகாரம்	1	00
பண்டிதபோக்யபஞ்சாமிருதம்	1	00
பரமார்த்தரக்ஷா	1	00
அழுகையும் அழச்செய்கையும்	1	00
தொழுகையும் தொழச்செய்கையும்	1	00
பவித்ரயாத்ரா பரமானந்தம்	1	00
கண்டீரவாவதாரகாரண நிரூபணம்	1	00
விபவாவதார சோகதத்வம்	1	00
வரதன் ஸன்னிதி வரலாறு	1	00
தேவப்பெருமாள் ஸன்னிதி விமர்சம்	1	00
விசேஷார்த்த ரத்னநிதி	1	00
ப்ரபந்தசாரதத்வம்	1	00
ப்ரபந்தசார தத்வப்ரதிஷ்டா	1	00
திவ்யப்ரபந்தக் கண்ணாடி	1	00
வைதிகலௌகிக மஹாநீயமண்டலி	1	00
வித்யாபரிச்ரமம்	1	00
ஆசார்யசம்பு அபிநந்தனம்	1	00
திவ்யப்ரபந்தஸாரத் திரட்டு	1	00
நான்கு தூதுகளின் மருமம்	1	00
த்ரௌபதீப்ரபாவ விவரணம்	1	00
விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமவுரை	1	00
அர்ச்சாவதார வைபவம்	1	00
மாமுனிவன் மேற்கோள் விளக்கு	1	00

பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப நூல்கள்

அத்புதசக்தி	1	00
சேஷாவதாரச் சிறப்பு	1	00
விதவாவபன விமர்சம்	1	00
ஜகதாசார்யஸூக்தி ஸுதாநிதி	1	00
தத்வஹிதோபதேசம்	1	00
மெய்ஞ்ஞான மேன்மை விளக்கு	1	00
வம்பவிழ்கோதை தத்துவம்	1	00
கோதை போலுமாராய்ச்சி	1	00
சிங்கப்பெருமாள் திருவாக்கு வெற்றி	1	00
ஒருமிதுனமே உத்தேச்யம்	1	00
ஸத்ஸம்ப்ரதாய பாஸ்கரன்	1	00
ரத்நபரீக்ஷா (வடமொழி)	1	00
நிகமபரிமள நித்யகல்யாணம்	1	00
தேசிக ஸஹஸ்ரநாம விமர்சனம்	1	00
தேசிகஸூக்தி பரிமளம்	1	00
ஸம்ப்ரதாய ஸாம்ராஜ்யம்	1	00
ஆழ்வார்களின் காலநிர்ணயம்	1	00

(விரிவான புத்தக ஜாபிதா காண்க.)

ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபா விளம்பரம்

1966 ஜனவரிமீ புதுப்பிக்கப்பட்ட ஸத்க்ரந்த ப்ரகாசன ஸபைக்கு வருடச் சந்தா ரூ. 25—00. செலுத்தி மெம்பர்களாகச் சேரவேண்டியது. அவர்களுக்கு ஸ்ரீராமாநுஜன் பத்ரிகை தனிச் சந்தா இல்லாமல் அனுப்பப்பட்டுவருவதுடன் இருபது ரூபா விலையுள்ள புத்தகங்களும் அளிக்கப்படும். அவர்கள் நம்முடைய புத்தக ஜாபிதாவைத் தருவித்துப் பார்த்து அதில் தங்களுக்கு விருப்பமான (20 ரூ. விலையுள்ள) நூல்களுக்கு ஆர்டர் செய்யலாம்.

இப்படிக்கு,
ஷ ஸபையின் பிரஸிடெண்டு P. B. A.

நமது ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாய நூல்கள் கிடைக்குமிடங்கள்:—

(1) க்ரந்தமாலா ஆபீஸ், காஞ்சீபுரம்–3.

(2) V. N. Devanathan,
213. Govindappa Naicken St., G. T. Madras.

(3) M. A. KRISHNAMMAL, Advocate,
20, South Mada Street, Triplicane, Madras-5.

(4) A. RAMANUJACHARI, B. A.,
A 230 E. Type, Pandara Road, New Delhi.-11.

If un-delivered please return to:

P. B. ANNANGARACHARYA,
KANCHEEPURAM-3.

407. Sri Vangeepuram Raghava-
charya
MELKOTE, (Mysore State)

Edited and Published by P. B. Annangaracharya Swami
for Madras Satgrantha Prakasana Sabha.
Printed by T. A. P. Srinivasavaradan at Sri Venkateswara Press.
Sannidhi Street, Kanchipuram-3.